

4

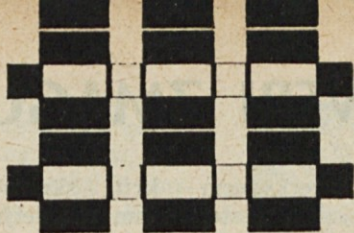
DUHOVNO
ŽIVLJENJE

1967 XXXIV

LA VIDA ESPIRITUAL

Ljubljana — slovenska prestolnica

SVETOVNI DAN ZA POKLICE

---

23. januarja 1964 je Pavel VI. po zgledu svetovnega misijonskega dne, ustanovil nov „svetovni dan za duhovniške in redovniške poklice“.

Določil je, da nov svetovni dan obhajamo drugo nedeljo po veliki noči, na nedeljo Dobrega Pastirja.

Namen svetovnega dne je vzbuditi zanimanje za duhovniške in redovniške poklice. Pomnožiti molitve, zbrati potrebna denarna sredstva in vzbuditi v katoliških družinah željo po duhovniških in redovniških poklicih.

Če kdaj, potem je prav v sedanjem času potrebno poživiti to plemenito prizadevanje. Na svetu je sedaj že nad tri milijarde ljudi. Vsak od teh ima neumrljivo dušo, ki je ustvarjena za božje življenje. Katoličanov je po raznih štetjih okoli po milijarde. Za dobro dušno pastirstvo bi moral priti en duhovnik na vsakih 1000 ali 1200 vernikov. Vseh katoliških duhovnikov pa ni niti 400.000. In tega je razvidno, da že za dušno pastirstvo med katoličani primanjkuje okoli 100.000 duhovnikov. In kdo bo skrbel še za ostali dve in pol milijardi Kristusovih ovc, ki niso v njegovi čredi?

Takšna je splošna slika. Če pa pogledamo vsako deželo posebej, bomo videli, da imajo nekatere države preveč duhovnikov, nekatere zadržati, ostale veliko premalo.

Žetev je velika, delavcev pa malo. Na svetovni dan duhovniških in redovniških poklicev prosimo Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev!

A. S.

V TEJ VERI ZMAGUJEMO

Velika noč zavzema v cerkvenem bogoslužju prvo in najvišje mesto. Je kakor duhovno sonce, ki razsvetljuje sveto Cerkev vse leto. Vsaka nedelja je njen teden-ski spomin in odmev, ko se slovesno obnavlja velikonočna skrivnost; vsak dan se je Cerkev pri maši spominja. Na njej je utemeljena naša vera, v njej je zasidrano naše večno upanje. Kristusovo slavno vstajenje vzbuja v srcih vernih kristjancv občutje zmago-slavja nad smrtjo, nad peklom, nad brezbožnim svetom. Vsa prevzeta te vere in zaupanja nam bere Cerkev v berilu na belo nedeljo slovesno, od Svetega Duha navdihnjeno izjavo sv. Janeza Evange-lista: „To je zmaga, ki premaga svet: naša vera. Kdo pa premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Sin božji?“ (1, 5, 5).

Potrjenje

Na čem je zgrajena naša vera? Na razodeti božji besedi. Krščansko verovati se pravi vse za resnico imeti, kar je Bog razodel in nam po sveti Cerkvi zapoveduje verovati. Razlog za naše trdno verovanje je božja resničnost in nezmotljivost. Bog ne more goljufati ne goljufan biti.

V koncilski dogmatični konstituciji o božjem razodetju nam Cerkev o tem takle govori: „Bog je hotel v svoji dobroti in modrosti razodeti samega sebe in nam od-

kriti skrivnost svoje volje. Po tem razodetju nevidni Bog govori ljudem kot prijatelj in prebiva med njimi, da bi jih privabil k združenju z njim in jih vanj sprejel. Hoteč odpreti pot do večnega zveličanja se je od začetka razodel prvim staršem. Po njihovem padcu jih je dvignil v zaupanju zveličanja z obljubo odrešenja. Za tem pa je neprestano skrbel za človeški rod, da bi naklonil večno življenje vsem tistim, ki vztrajno v dobrih delih iščejo zveličanje (Rim 2, 6-7). Ob svojem času je poklical Abrahama, da bi ga naredil za Očeta velikega naroda. Ta narod je ptem učil in vzgajal po Mojzesu in po prerokih, da bi ga spoznavali kot edinega živega in pravega Boga, skrbnega Očeta in pravičnega Sodnika in bi pričakovali obljubljenega Odrešenika. Tako je tekom vekov pripravil pot evangeliju. Ko je tedaj mnogokrat in na mnogotere načine nekdanj govoril po prerokih, nam je slednjič, te dni, govoril po Sinu, ki ga je postavil za dediča vsega in po njem tudi naredil svet (Hebr. 1, 1-2). Jezus Kristus, učlovečena božja Beseda, človek poslan k ljudem, oznanja božjo besedo in dovrši delo odrešenja, ki mu ga je Oče zaupal. Po vsem svojem življenju, po svojih besedah in delih, po svojih znamenjih in čudežih, prav posebno pa po svoji smrti in svojem slavnim vstajenjem od mrtvih ter končno po poslanju Sve-

tega Duha dovrši in dopolni ter s svojim božjim pričevanjem potrdi razodetje, da je Bog z nami, zato da bi nas rešil teme greha in smrti in nas obudil za večno življenje.

Kar je Bog razodel za zvečičanje vseh narodov, je v svoji dobrotljivosti odročil, da ostane za vedno nedotaknjen in se oznani vsem rodovom. Zato je Kristus Gospod, v katerem doseže vse božje razodetje svoje dopolnitve, naročil apostolom, naj vsem ljudem oznajnajo Evangelij, ki je bil obljubljen po prerokih in ga je sam objavil in razglasil z lastnimi usti kot vir vse zveličavne resnice in morale. To naročilo je bilo zvesto izvršeno, tako po ustni pridigi, po zgledu in ustanovah apostolov, ki so sporočili vse, kar so bili sami prejeli iz ust, občevanja in del Kristusovih, ali kar so spoznali po navdihnjenju Svetega Duha, kakor tudi po onih apostolih in apostolskih možeh, ki so navdihnjeni po Svetem Duhu blagovest zveličanja zapeli. Da bi se ta evangelij za vse čase neokrnjen in živ v Cerkvi ohranil, so apostoli postavili za svoje naslednike škofe in jim izročili svojo lastno učeniško službo. Tako je Sveto izročilo in Sveto pismo obojne zaveze v Cerkvi kakor ogledalo, v katerem ona, potujoča po zemlji, gleda Boga, od katerega vse prejema, dokler ne bo dospela do njegovega končnega gledanja, iz obličja v obličje, takega, kakršen je (I. Jan 3, 2):

To je v kratkem verski nauk o božjem razodetju, ki mu je Kristus

obnem srednik in počnost. Prav tem Kristusovem odrešilnem poslanstvu pa zavzema, kot že omenjena, njegovo slavno vstajenje prvenstvo mesto. S svojim vstaje-

njem iz groba je Kristus izpričal svoje božanstvo, naša vera je s tem dobila svoj trajni, nezlomljivi pečat resničnosti in gotovosti. Kristusovo vstajenje je temelj, središče in obok svete Cerkve, nevidna vez, ki veže vse njene dele. Sam Jezus je svoje vstajenje ponovno napovedal kot svoj največji in odločilni čudež. Apostoli gradijo na njem ves razcveti nauk. Po vsem svetu so priče Kristusovega vstajenja, za to vero trpe in umirajo. Tako so prepričani o važnosti tega veličastnega dogodka Velike noči, da sveti Pavel brez ovinkov piše: „Če pa Kristus ni vstal, potem je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi vaša vera“ (1 Kor 15, 14).

Odtod velikonočno zmagoslavno veseleje, odtod zmagoslavni glas naših velikonočnih pesmi, odtod vsa koletni, po vsem svetu odmevajoči radostni klic Cerkve: Gospod je res vstal, Aleluja!

Poglabljanje

Da bo pa naša vera zares živa, močna in zmagovita, si moramo vsi prizadevati, da se v njej bolj počutimo, se v njene nauke poglobljamo. To je vsakega kristjana sveta dolžnost. Ne smemo misliti, da je zadosti, ako smo bili krščeni in smo s tem prejeli milost nadnaravne vere in pripadnosti Cerkvi. Ne smemo se zadovoljiti s tistim malim znanjem krščanskega nauka, ki smo ga prejeli doma in v šoli, ki vsebuje začetne pojme, na katerih naj kristjan svoje versko znanje in življenje naprej gradi. Pripadnost edino pravi Cerkvi

nas ne sme zazibati v neko lenobno duhovno zaspanost in brezbrilnost, kar se včasih prav katolčanom očita. Res je, da Cerkev skrbi za nas in nas varno vodi k večnemu cilju, če se je zvesto držimo, vendar je prav njena želja in volja, da se vztrajno trudimo za razširjenje in poglobitev svojega verskega znanja, da poleg svetnih skrbi in opravil radi uporabimo vse, kar nam more v ta namen služiti: branje sv. pisma, verskih knjig in razprav, koncilskih dekretov, verski razgovori, duhovne vaje itd. Sveti oče je dejal o tem v eni svojih avdienc: Verske resnice so kakor brezdna, ki jih nikoli ni mogoče do kraja preiskati. Sveti Pavel opominja kristjane, naj bi vsi rasti v spoznanju božjem (Kol 1, 10). Prav tako svari sveti Peter vernike, naj ne bodo leni in nerodovitni za spoznanje Gospoda Jezusa Kristusa in zaključuje svoje 2. pismo s pozivom: „Rastite v milosti in spoznanju Gospoda našega in Zveličarja Jezusa Kristusa“ (3, 18).

Po svetem Pavlu je vera bitnost tega, kar kdo upa, prepričanje o stvarih, ki se ne vidijo (Hebr 11, 13). To se pravi, da je vsa usmerjena v onostranstvo, kamor gre nevdržno naša pot. Če je zares trdno usidrana in duši kristjana, ga sili v neprestano pričakovanje in v neutrudljivo iskanje.

V tem smislu nas velikonočni čas vse kliče k duhovnemu vstajenju in k obnovljenemu življenju iz vere, ki je korenina zveličanja.

Alojzij Košmerlj

OB 60. LETNICE KRONANJA

Omenili smo že nekajkrat škofa

Dr. Anton Bonaventura Jegliča

Dobo njegovega doraščanja iz otroka v fanta, dobo duhovništva, dobo škofovanja in tudi umirovljenja skoraj najlažje spremljamo na Brezjah, v bližini njegovega domačega kraja Begunj. Bili so v prvi dobi doraščanja odličnejši gospodje kot navaden kmetiški deček na Brezjah in dajali s svojim delom Brezjam večji poudarek, a najgloblje je nebeški čar milostne podobe doživljal baš mladi Pogorelčkov Tonej — Jeglič. Njegova mati mu je odkrivala lepoto in dobroto nebeške Gospe. V poznih letih je zapisal o tem: „Večje dobrote mi niso mogli nakloniti mati, kakor da so me naučili ljubiti Marijo. Brez te ljubezni bi bil davno poginil.“

Na splošno lahko rečemo, da je Anton Jeglič, če je le bival kje blizu doma, vsako leto po večkrat poromal na Brezje; nekaj izrednih obiskov Brezij bomo še omenili.

Kdaj je Tonej romal prvič k Mariji Pomagaj, mi ni znano. Da bi bil l. 1855 tam, torej v svojem 6. letu, pri ozdravljenju Marije Tavčar, kot piše dr. Jagodic, ne bo držalo; kajti vse kaže, da je za to ozdravljenje pravilna letnica 1863. In za to leto je nekaj podatkov, ki se tičejo ravno poznejšega škofa Jegliča. Mati Marije Tavčarjeve je šla k Pogorelčkovim prosit koleselj, da bi se hroma hči lahko na Brezje peljala. „Pri Pogorelčku“ je bilo domače hišno ime za Jegličevo hišo. Mati bodočega škofa je rekla: „Naš Tonej vaju bo pa vozil“. Toneja sta bila pri Jegličevih dva: oče in sin. Boj redko govori kmečka žena napram tretjim osebam o svojem možu z njegovim krstnim imenom. Bolj verjetno bi ga imenovala mož ali gospodar. In če bi bil mož takrat doma, bi ga najbrž poklicala, da bi se sam s Tavčarico zmenil. To bi torej govorilo, da je bil „naš Tonej“ sin, ki je bil takrat že dokončal drugi razred gimnazije in bil pred vstopom v tretji razred, star trinajst let. Gotovo ni bil takrat prvič na

Brezjah; pot mu je morala biti že znana. Pri ozdravljenju pa Tonej ni bil navzoč, ker je imel najbrž opravka s konjem, da ga spravi v v hlev in pesuši, kajti tisti dan je močno deževalo. Na poti domov je Tonej zavil z vozom k neki hiši, kjer je pač ležala Marija Jane in ji povedal, da je Šmonova (p. d. ime za Tavčarjevo) Mičca zdrava in da naj gre sedaj še ona na Brezje. Končnica Tonej je bila baš pri klicanju bodočega škofa običajna. So pa vendar še nekateri pomišleki za identiteto tega Toneja z bod-očim škofom.

1.) Kako, da je dijak Tonej najprej zavil k Materi Jane in da ni najprej obvestil svoje ljubljene matere, ki je bila prav tako ohromela in jo pozval, naj še ona poskusi doseči pri brezjanski Materi ozdravljenje? Ali jo je sploh nago-varjal za obisk Brezij in ali je mati šla tudi tja? V Jegličevem življenjepisju in kolikor je meni znano tudi v njegovem dnevniku o tem ni nič pisanega.

2.) Dan ozdravljenja Marije Tavčar je določen kot 22. september 1863. Če so bili leta 1863 običajni datumi, kot v moji mladosti, potem so se šole pričenjale 15. septembra in Tonej Jeglič ne bi mogel več biti 22. septembra doma. Seveda je možno, da je bilo takrat kako drugače.

3.) Tukaj nimamo virov, da bi škof Jeglič kdaj kje svojo posredno navzočnost pri ozdravljenju Marije Tavčar omenil.

Spet pa moramo omeniti, da so bili i Tavčarji i Janci najbrž so-

rodniki Jegličevega očeta. (Jagodice, Nadškof Jeglič, Celovec 1952, str. 15)

Vsekakor je bil Tonej Jeglič že v gimnaziji zelo vnat častilec Matere Božje. Tako je napisal pozneje v dnevnik, da mu je pravila sestra Mica, kako je zvečer v postelji kar glasno klical k Mariji za čistost in jo je res ohranil. L. 1898 pa je zapisal v dnevnik, da bi se gotovo pogubil, če ne bi bil kot deček v Alojzevišču in samo „Devica Marija me je obvarovala“. 1898 pa je zapisal v dnevnik, da je nekoč doma prav zgodaj vstal in se šel k Mariji Pomagaj na Brezje posvetovat zaradi bodočega poklica. Pred njenim oltarjem se je potem zaobljubil, da bo postal duhovnik.

A takoj moramo poudariti, da Marijine pomoči ni iskal vedno samo na Brezjah, ampak tudi na njenih drugih božjih potih. Tako je na poti v ljubljansko škofovstvo obiskal božjo pot na Trsatu, bil tam tudi na obletnice škofovstva in tako je vsako leto romal na Trsat vsaj enkrat, na stara leta celo z letalom. Ko je l. 1899 potoval v Rim k papežu, je potoval po ovinčku skozi Lurd, kamor je še pozneje večkrat romal. Bil je tudi v Loretu in Kevelaerju. A največkrat ga je pot zanesla prav na Brezje, posebno če je imel Materi Božji priporočati slovenske zadeve. Istega leta 1898, ko je prevzel ljubljansko škofijo, je že opravil prvo kanonično vizitacijo in podelil zakrament svete birme v Begunjah in ne moremo si misliti, da bi ob

tej priložnosti ne obiskal tudi Brezjij; kajti zidava nove cerkve je tedaj že močno napredovala in gotovo si je škof Jeglič hotel stavbo ogledati. Da je dve leti pozneje asistiral kardinalu Missiju pri posvetitvi cerkve, smo omenili že zadnjič.

Seveda Jegličeve ljubezni do Matere Božje ne moremo meriti samo z njegovimi obiski Brezjij in drugih božjih poti, ampak zlasti s širjenjem Marijinega češčenja v škofiji. Tako je bilo pod škofom Missio v ljubljanski škofiji 22 Marijinih družb, ob Jegličevem nastopu škofovske službe jih je bilo 25; do leta 1905 je njih število naraslo na 358, a do leta 1940 že na 519 s 45.000 člani in članicami, ne všteti 30.000 članov Marijinih bratcev. Najbolj pri srcu mu je bila kongregacija akademikov, ki je imela vsako leto romanje na Brezje; vedno jo je spremljal k Mariji Pomagaj tudi škof Jeglič. Naj omenim še, da so brezjanski gostilničarji uvedli navado, da se je ob večjih romanjih v njihovih gostilnah plesalo. Leta 1906 pa je Jeglič zagrozi gostilničarjem, da bo dal božjo pot zapreti, če plesov ne opustijo. Ta grožnja je zalegla, ko prejšnji opomini niso in tako je prišlo naslednje leto do posebnega praznika na Brezjah.

Dne 1. septembra 1907, na Angelsko nedeljo, je ljubljanski knezoškof z zlatima kronama

kronal

Marijo Pomagaj in njeno Božje Dete. Bilo je do tedaj to največje romanje na Brezje. Nad 30.000 je

Nadškof Jeglič (I. Bukovec)

bilo udeležencev te slovesnosti in med posvetitvijo, ki jo je opravil v papeževem imenu škof ob asistenci nad 100 duhovnikov, so romarji radostno vzklikali. Škof, ki je posvetitev opravil kot poseben častivec brezjanske Marije, je bil sam ob kronanju globoko ginjen, saj je bilo to zahvala za vse na Brezjah prejete milosti, obenem dokaz izredne Marijine naklonjenosti do Slovencev in ljubljanskega škofa, čigar geslo je bilo Po Mariji k Jezusu. In še pozneje je ob najrazličnejših okoliščinah vedno iskal prav pri brezjanski Mariji tolažbo in vztrajnost pri vodstvu usode Slovencev.

Že leta 1909 se je vršil na Brezjah

mladeniški marijanski kongres

in leta 1915, ko je že divjala prva svetovna vojna

shod dekličkih Marijinih družb

„Kdo bi mogel naštetiti vse vzdihne, ki jih je pošiljal škof Jeglič brezjanski Mariji med vso prvo svetovno vojno za lajšanje gorja Slovencev, a navesti hočemo le nekatere momente, ki pričajo o Jegličevi ljubezni do naroda in zaupanju v brezjansko Marijo.

Jeglič je posegel prav krepko tudi v politično življenje Slovencev. Za enakopravnost svojega naroda se je boril že ves čas pod Avstrijo. Pri tem je zlasti cenil delo dr. Janeza Ey. Kreka, usmerjeno v socialni dvig nižjih slojev, a tudi njegovo preroško zrtje političnega razmaha in dviga Slovencev. In 15. septembra 1917 je edini od slovenskih škofov — imel je le pristanek od škofov dr. Karlina v Trstu in dr. Mahniča na otoku Krku — javno podpisal jugoslovansko deklaracijo. Sprva je cenil tudi dr. Šušteršiča, a čimdalje večje je bilo njegovo podpiranje Krekove politične zamisli. Prišlo je do cepljenja duhovščine za enega in drugega voditelja in tedaj je 12. januarja 1918 poromal na Brezje. Tam je pri oltarju Marije Pomagaj maščval in brezjanski kraljici priporočil ves slovenski politični razvoj, posebej pa ponehanje razdora med duhovščino.

Na proslavo 25 letnice škofovanja goriškega metropolita dr.

Frančiška Borgije Sedeja leta 1931 se je peljal v družbi dveh spremijevavcev tudi škof Jeglič. V Podbrdu, takrat italijanski mejni postaji, je vstopil v vagon laški politični komisar in po naročilu fašističnega vodstva izjavil, da ne morejo Jeglič in njegova spremljevalca potovati v Gorico, ampak morajo izstopiti in se s prihodnjim vlakom vrniti v Jugoslavijo. Ko je Jeglič noč prespal na Jesenicah, se je naslednji dan odpeljal na Brezje, kjer je Mariji Pomagaj potožil svojo težko bol in potem v znak protesta zoper kretanja osebne svobode vrnil italijanski vladi svojo visoko laško odlikovanje.

Kadarkoli je prišla večja skupina slovenskih izseljencev v domovino na obisk vedno jo je škof Jeglič vodil na Brezje.

A tudi iz svoje osebne pobožnosti je vedno znova romal na Brezje. Tako je romal tja v soboto po svoji zlati maši leta 1923 in zadnjikrat kot upokojenec 15. junija 1937, dobrih 14 dni pred svojo smrtjo (2. jul.).

Kako iskreno je ljubil brezjansko Marijo, pa dokazuje njegovo svidenje s podobo, ko so jo l. 1935 pripeljali na evharistični kongres v Ljubljano. Slučajno se je že upokojeni nadškof Jeglič ob prihodu slike nekoliko zamudil, potem pa prihitel v stolnico, kamor so sliko namestili, se vrgel starček 85 let na kolena, molil kot svetnik in ginjen zajoka: „kot srečen otrok, ki je zopet zagledal svojo ljubljeno mater.“

Marijan Marolt

Apost. konstitucija „Indulgentiarum doctrina“

Dne 9. januarja 1967 je bila v tiskovni dvorani Svetega sedeža objavljena nova konstitucija, ki preureja disciplino odpustkov. Konstitucija je sad dela dveh komisij, ki sta upoštevali mnenja 78 škofovskih konferenc. Konstitucija ima teološki in praktični del. V doktrinalnem pogledu ne prinaša nobenih sprememb.

Nauk o odpustkih še nadalje sloini na treh načelih:

1) člani Cerkve na zemlji, v nebesih in v vicah so med seboj povezani kot udje skrivnostnega Kristusovega telesa v občestvo svetnikov;

2) načelo nadomestnega zadoščenja: Vsako dobro delo ima dvojno vrednost, zasluženje in zadoščenje. Zasluženje je osebna last, zadoščenje se da prenesti na drugega (prim. Kol 1, 24);

3) nauk o duhovnem zakladu Cerkve, v katerem so zasluženja Kristusa, Marije in svetnikov.

V praktičnem delu je podanih 20 določb, ki preurejajo in poenostavljajo doseданje predpise cerkvenega prava in drugih določil.

Važne so predvsem tri spremembe:

1) pri nepopolnih odpustkih se odpravlja navajanje dni in let kot merilo za odpuščanje časnih kazni. Cerkev doda iz svojega zaklada še toliko odpuščanja časnih kazni, kolikor jih je vernik s svojim dobrim delom zaslužil in že dobil;

2) število popolnih odpustkov se znatno zmanjša. Vsak vernik more

prejeti na dan en sam popolni odpustek. Izjema je le popolni odpustek v smrtni uri. Vsi odpustki „totiesquoties“ odpadejo. Zato bodo revidirani vsi dosedanja seznama odpustkov. Vse odpustke je mogoče nakloniti pokojnim. Na vernih duš dan je mogoče prejeti popolni odpustek v vseh cerkvah in javnih oratorijih. Vsaka župnijska cerkev ima dvakrat na leto pravico do popolnega odpustka (na porcijunkulo 2. avgusta in na dan glavnega zavetnika);

3) spremenijo se odpustki, vezani na kraje in predmete. Poudarja se, da je odpustek navezan na dobro delo vernikov, ki ga opravi ob določenem predmetu (rožnem vencu, križu itd.) ali na določenem kraju.

Konstitucijo z bogato teološko vsebino bomo kmalu prejeli v slovenskem prevodu. V veljavo pa je stopila tri mesece po objavi v Acta Apostolicae Sedis.

MOLITVENI NAMEN:

Splošni: da bi katoličani čutili soodgovornost za duhovniški in redovniški naraščaj.

Misijonski: da bi se v misijonih pomnožile šole za laične katehiste.

Za domovino: za dober in številen duhovniški naraščaj med nami.

SMO

DUHOVNIŠKO^v

LJUDSTVO

O laikih v Cerkvi je bilo v zadnji dobi dosti razširjeno naslednje mišljenje: Cerkev zares sestavljajo duhovniki in hierarhija, navadni verniki, laiki, pa so le zelo postranska sestavina Cerkve. Zadeve Cerkve so skrb duhovščine in se vernikov ne tičejo. Laik je predvsem pasiven element, ki je pač pod več ali manj močnim vplivom klera. Ko govorimo o svetosti Cerkve, se to nanaša na redovnike in duhovščino, laik pa je v Cerkvi nekaj svetega in posvetnega in profanega, nesvetega, morda še več, grešnega, kot da bi greh bil le delež laikov in ne tudi duhovnikov in redovnikov in svetost le delež teh in ne tudi laikov.

Tako mišljenje o laiku v Cerkvi ni le netočno, ampak v več pogledih tudi zmotno. Že dolgo so se pojavili glasovi, ki so v tem postavljali reči na svoje mesto; slednjič je o tem avtoritativno spregovoril zadnji koncil, ki nam nudi prelep in za vse vernike tolažil-n nauk o vrednosti in vzvišenem poslanstvu laika v Cerkvi.

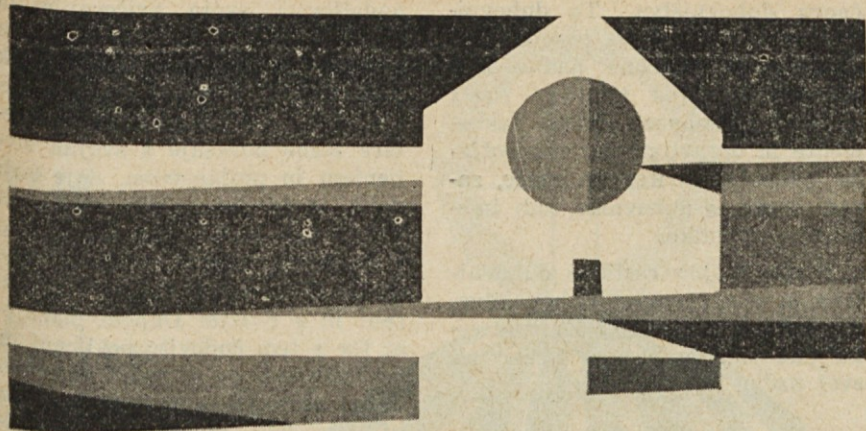
Sveto duhovniško ljudstvo

Laik v Cerkvi ni nekaj nesvetega, ampak je kot ud božjega ljudstva posebej Bogu posvečen in svet.

Kako nekaj svetega je v Cerkvi, božjem ljudstvu, vsak vernik, koncil lepo odkriva v resnici, ki jo uči, da je tudi laik deležen na svoj način Kristusovega duhovništva. Vse božje ljudstvo je sveto duhovniško ljudstvo.

Kristus je vse življenje in v vsakem dejanju dajal Očetu čast kot veliki duhovnik nove zaveze in je s tem dovršil odrešenje človeštva. Ustanovil je sveto Cerkev kot svoje božje ljudstvo. V tem ljudstvu on sam naprej živi in v njem deluje in ga posvečuje. Kristus v njem naprej deluje kot veliki duhovnik in daje vsem članom božjega ljudstva neko duhovniško poslanstvo in čast.

Koncil na osnovi in z besedami sv. pisma to jasno ugotavlja, ko pravi: „Kristus Gospod, izmed ljudi vzeti veliki duhovnik (prim. Hebr 5, 1-5), je novo ljudstvo

„napravlil za kraljestvo in duhovnike Bogu in svojemu Očetu“ (Raz 1, 6; prim. 5, 9-10) (Konst. o Cerкви 10).

Dvojno duhovništvo

Da smo vsi verniki na nek način Kristusovi duhovniki, se najprej zdi nekaj nezaslišanega, ker smo bili vajeni vedno govoriti le o posebnem stanu duhovnikov v Cerкви.

Ločiti moramo v božjem ljudstvu dvojno, različno duhovništvo: splošno in osnovno duhovništvo vseh vernikov, tudi laikov, in posebno službeno ali hierarhično duhovništvo tistih, ki sestavljajo v Cerкви poseben duhovniški stan.

Duhovnik je človek, ki je od Boga izbran in postavljen v posebno službo za božje čiščenje. Od Boga izbran in postavljen v posebno božjo službo je vsak kristjan z zakramentom sv. krsta. Krst dá posebno posvečenje in poslanstvo in obenem tudi posebno sposob-

nost za božje čiščenje s svetimi dejanji pravega krščanskega življenja. Krst je v božjem ljudstvu zakrament splošnega duhovništva vseh vernikov, kot je mašniško posvečenje zakrament posebnega službenega duhovništva. Koncil pravi o tem pomenu sv. krsta: „Tisti, ki so krščeni, so namreč s prerojenjem in z mazičenjem s Svetim Duhom posvečeni za duhovno stavbo in za sveto duhovstvo, da bi z vsemi dejanji krščanskega človeka darovali duhovne daritve in oznanjali mogočna dela njega, ki jih je iz teme poklical v svojo čudovito luč“ (prim. 1 Petr 2, 4-10; Konst. 10).

To duhovništvo v božjem ljudstvu imenujemo splošno duhovništvo, ker ga je deležen vsak kristjan, naj bo laik ali duhovnik. Imenuje se tudi osnovno duhovstvo, ker je to prvo duhovništvo in podlaga, na kateri je šele mogoče prejeti zakrament mašniškega posvečenja, ki je zakrament

posebnega službenega ali hierarhičnega duhovništva. To duhovništvo podeli seveda še posebno poslanstvo in posebne nadnaravne sposobnosti. Med temi je zlasti odlična sposobnost deliti zakramente in opravljati daritev božjega ljudstva, daritev sv. maše, zaradi česar te duhovnike tudi imenujemo mašnike.

To je dvojno različno duhovništvo, a oboje pravo duhovništvo, ki je v vernikih delež Kristusovega duhovništva, čeprav vsako na svoj način, kot uči koncil.

Splošno duhovništvo laikov

Ker splošno duhovništvo pritiče vsem Kristusovim vernikom, tudi laikom, se večkrat imenuje kar splošno duhovništvo laikov. A to ne pomeni, da bi tega duhovništva ne bilo v mašnikih.

Kristus je kot veliki duhovnik in ustanovitelj božjega ljudstva nove zaveze vse življenje in v vsakem dejanju dajal Očetu čast. Tako njemu podobno, kot govori koncil, „verniki v moči svojega kraljevskega duhovstva sodelujejo pri darovanju evharistije in to duhovstvo uveljavljajo v prejemanju zakramentov, v molitvi in zahvaljevanju, s pričevanjem svetega življenja, z zatajevanjem samega sebe in z dejavno ljubezni-jo“ (Konst. 21).

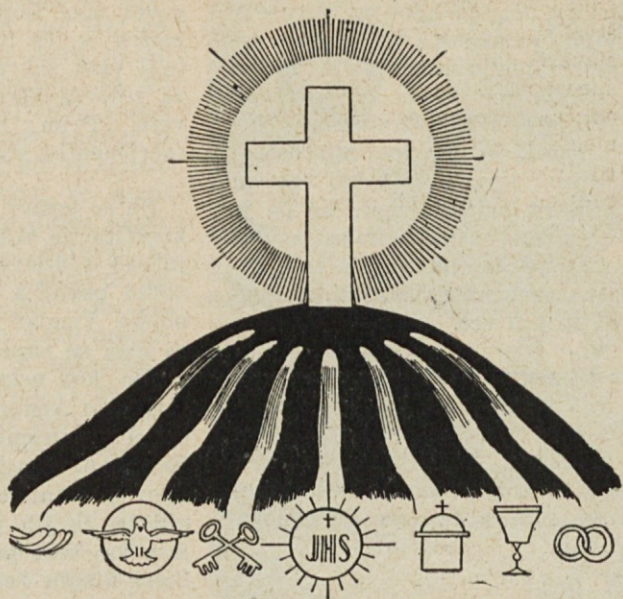
Kako laiki v življenju izvršujejo svoje poslanstvo splošnega duhovništva, govori koncil izčrpnije in dooločneje na drugem mestu: „Ker hoče veliki in večni duhov-

nik Kristus Jezus tudi po laikih nadaljevati svoje pričevanje in svoje služenje, jih oživlja s svojim Duhom in nenehno nagiblje k vsakršnemu dobremu in popolnemu delu. — Tistim namreč, katere tesno povezuje s svojim življenjem in poslanstvom, daje tudi delež svoje duhovniške službe za izvrševanje duhovnega bogočastja, v božjo slavo in v zveličanje ljudi. Zato so laiki Kristusu posvečeni in s Svetim Duhom maziljeni ter s tem čudovito poklicani in usposobljeni, da v njih nastanejo vedno obilnejši sadovi Duha. Vsa njihova dela, molitve in apostolske pobude, zakonsko in družinsko življenje, vsakdanje delo, duševni in telesni počitek, če to izvršujejo v Duhu, pa tudi nadloge življenja, če jih prenašajo potrpežljivo, postanejo duhovne daritve, prijetne Bogu po Jezusu Kristusu (prim. 1 Petr 2, 5). V obhajanju evharistije laiki vse to hrkati z darovanjem Gospodovega telesa v globoki bogovdanosti darujejo Očetu. Tako kot povsod dejavni božji častivci tudi svet sam posvečujejo Bogu“ (Konst. 34).

Navaden vernik, laik, ni samo nekaj rahlo zvezanega s Cerkvijo, ampak je tako vključen v polni prebogati tok življenja Cerkve, božjega ljudstva. Pritegnjen je v Kristusovo duhovništvo, ki se nadaljuje v Cerkvi, da imajo podobno Kristusu vsa njegova nadnaravna dobra dela značaj Bogu prijetne daritve, v božjo slavo in v zveličanje ljudi.

Dr. Fr. Gnidovec

Znamenja vere in Cerkve

Zakramenti so istočasno neka vidna znamenja, nekaj jasnega, in istočasno neka skrivnost, ki presega naš omejeni razum. Prav ta pomešanost jasnega in temnega nas opravičuje v trditvi, da je za pravilno in celotno razumevanje zakramentov na vsak način potrebna vera, zavestna in izrecna pri trditve po veri resnici, ki je večja in obsežnejša, kot pa jo zunanja znamenja morejo pokazati in razjasniti. Kakršnakoli so ta zakramentalna znamenja, takoj spoznamo, da sama na sebi niso zadostna, da vodijo v skrivnosti; da pomenijo veliko več kot to morejo človeška dejanja izraziti.

Več kot povedo znamenja

Krst npr. je neko umivanje, neka kopel. Vendar moremo mirno reči, da nikdar starši ne prinesejo svojega otroka h krstu, da bi ga tam duhovnik skopal in umil. Čeprav je njihova verska izobrazba pogosto zelo skromna, vendar tudi nje vodi h krstnemu kamnu vera, vsaj neko nejasno priznanje nevidne stvarnosti.

Prav tako ne pristopi lačen človek k obhajilni mizi z namenom da bi potolažil lakoto svojega telesa. Ne, pripeljala ga je vsaj nepopolna vera v skrivnost, ki jo vsebuje evharistični Kruh. Podobno bi lahko navedli pri vseh zakramentih.

Nasprotno pa nas vsakdanja skušnja uči, da kdor ne veruje v nevidne skrivnosti, ki so jim zakramentalna znamenja le medla znamenja, ne najde več poti do zakramentov. Še več moremo reči; isti človek je prejemal zakramente, dokler je vsaj še nekaj veroval v njihovo čudovito moč. Ko pa je iz tega ali onega razloga izgubil še to vero, so zakramenti zanj dejansko prenehali obstajati, ne približa se jim več.

Spet pa moremo opazovati ljudi, ki so v veri napredovali, jo z milostjo in s poglobljenim proučevanjem utrdili, kako jim zakramenti vedno bolj pomenijo nenadomestljive vire njihovega duhovnega življenja.

Sodelovanje je potrebno

Tako vidimo, da komur je po veri polna resničnosti trditev, da so zakramenti, znamenja milosti, ti v resnici posredujejo božjo resničnost, božje življenje. Da so tako zakramenti res vredni naše vere pa tudi izražajo po drugi strani neko človekovo dejavnost. V boljše razumevanje tega poudarimo znova, da zakramenti niso neke stvari, nekaj naprej pripravljenega, ampak neka dejanja. Res je sicer da so božji dar. Vendar je to samo del resnice. So poleg tega tudi neka dejavnost človeka, ki pride v stik s tem božjim darom. Je neko srečanje. Ni samo neka božja pobuda, neki božji klic; je tudi neki odgovor človeka. Ali še boje, je

nekak razgovor, dvogovor. Ta razgovor med Bogom in človekom je možen le, če človek veruje. Tako tudi vsak zakrament nujno zahteva izpoved vere, ker je znamenje vere. (Prim: A. M. Roguet: Los sacramentos signos de vida 22).

Da se poživi v smislu liturgične konstitucije vsaj v glavnem to dejansko sodelovanje, je obnovljeni obred obhajila zopet uvedel staro obliko. Vendar vidimo, da še mnogi tega ne razumevajo prav in občutijo kot neko neprijetno novotarijo in komaj spravijo iz sebe s pol ustnicami izgovorjeno besedo Amen. Seveda morejo ti obnovljeni prvotni obredi doseči svoj cilj le, če jih pravilno dojemamo in z vso vero pri njih sodelujemo. Sicer utegne res ostati samo neka novotarska zunanost. In v resnici imamo primere v naših časih, da so nekateri, ki so še z vso dušo vrgli na upeljevanje obnovljenih oblik, pa obstali le pri njihovi zunanosti, celo odpadli od Cerkve. Zopet dokaz, da brez globoke vere zakramenti ne morejo pozitivno vplivati na naše duše, na naše duhovno življenje.

Potreba žive vere

Velika ovira zakramentov je neiskrenost, hlinjena vera, varanje tistega, ki izpoveduje vero, ko je dejansko nima. Če je vera samo navidezna, hlinjena, je tudi zakrament za takega človeka samo navidezen, neresničen. Kdor bi

prejel npr. obhajilo zgolj iz navede, brez prave vere, ne more pričakovati božjega življenja od Njega, ki ne veruje vanj, ali vsaj ne računa z njim. Prav tako bi se zgodilo iz svetnih ozirov, da bi bil npr. pri predstojnikih dobro zapisan — kar se more zgoditi v vzgojnih zavodih —, ali iz ozirov do znancev, prijateljev, do staršev, do žene itd. Sam Jezus pravi apostolom: „Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen“ (Mk 16, 16). Vse to dokazuje, kako nesmiselno je koga siliti k zakramentu, ker koristijo samo, če so bili prejeti svobodno in iz prave vere; če je bil pri njih res dvogovor med Bogom in človekom.

Kjer pa so bili ti pogoji izpolnjeni, pa moremo opazovati rast v božjem življenju in v veri sami. Ljudje, ki res živijo iz zakramentov, so tudi junaki v veri in zvestobi do Boga. Za to imamo brez števila primerov v zgodovini Cerkve, ne samo v prvotnih stoletjih, ampak prav tako tudi v naših časih. Spomnimo se samo na naše fante in može v času revolucije. Naj omenim samo nekatera imena: Ivan Pavčič, Lojze Grozde, bratje Mravlje itd. Živeli so in črpali svojo zvestobo Bogu iz zakramentov.

Znamenja Cerkve

Vse doslej smo govorili o veri človeka, ki zakramente prejme, o verniku v prvotnem pomenu besede. Pa ne samo vera je potrebna verniku, da more biti zakrament

uresničen, ampak tudi delež Cerkve, ki jih po volji njenega ustanovitelja Jezusa Kristusa izvršuje in upravlja. Po tej volji je Cerkev edina pooblaščen delivka zakramentov. To poslanstvo v Cerkvi gre papežu in škofom, naslednikom apostolov. Vsi drugi so njihovi pomočniki, pooblaščenici, namestniki. Zato z vso pravico piše mučenec Ignacij Antiohijski, da ni krsta ne evharistije brez škofa. Cerkvi, papežu in škofom, pritiče določati način in upravo zakramentov. Vsak delivec pa je služabnik Cerkve. Vsak mora imeti

namen storiti to, kar Cerkev dela in kakor Cerkev dela (Dojočba Tridentinskega koncila 3. marca 1547, Denzinger 854). Če delivec nima tega namena, je zakrament neveljaven.

Ta namen pa more imeti tudi delivec zakramentov, ki je ločen od prave Cerkve, npr. nekatoliški kristjan. Božje usmiljenje se zadovoljuje z najmanjšo zvezo deževca s Cerkvijo, ker so pač zakramenti dela božjega usmiljenja (Prm Martimor o. c. 56, 62). Ta namen more imeti celo pogan, ki bi mogel veljavno krstiti, samo da hoče storiti, kar dela Cerkev in dejansko krsti, kakor Cerkev krščuje. Tako so vsi zakramenti, čeprav po zunanjem videzu izven Cerkve podeljeni, zakramenti Cerkve.

Brez Cerkve ne more biti zakramentov, kakor tudi Cerkev ne more obstajati brez njih (Sv. Avgustin: Contra Faustinum). Res, da sta samo dva zakramenta, mašniško posvečenje in sv. zakon, naravnana naravnost v dobro krščanske skupnosti, Cerkve. Vendar ni noben zakrament samo osebna zadeva posameznika. Čeprav je njihov namen predvsem osebno zveličanje, se vendar vsi zakramenti obhajajo v Cerkvi in po Cerkvi in vsi prispevajo k svetosti celotne Cerkve. Krst in evharistija vključujeta v Cerkev, birma je vstop v polnost življenja Cerkve z vsemi pravicami v Cerkvi, z nalogo pričati za Cerkev pred vsem svetom. Spoved nas

istočasno spravlja z Bogom in s Cerkvijo; sveto maziljenje posveti bolnega člana Cerkve (Prim. Roguet o. c. 36).

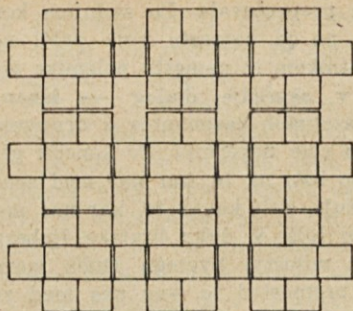
Po zakramentih se nam razodeva Cerkev, njeno življenje in njen ustroj. Če odmislimo zakramente, skoraj ne vidimo življenja Cerkve ker je milost nevidna. Zakramenti nam kažejo obraz Cerkve. Posebno pri slovesni pentifikalni maši vidimo vso hierarhično ureditev Cerkve. Pa tudi pri ostalih zakramentih: sv. zakon sklepata zakonca vpricho zastopnika Cerkve, župnika. Spovedovati more samo od škofa pooblaščen duhovnik. Za krst in sveto maziljenje mora duhovnik rabiti v stolnici po škofu in zboru duhovnikov posvečeno oje oz. krizmo. Posebno pa je evharistija, središče vseh zakramentov, daritev in zakrament Cerkve.

Že smo dejali, da ni namen zakramentov samo naše zveličanje, je obenem kot znamenje vere neka dejavnost vernika, s katero cznanja božjo slavo. Tako tudi Cerkev ni samo neka organizacija za rešenje, nekaka zavarovalnica naših duš; je tudi občestvo, ki moli in časti Boga in mu poje dolžno hvalo in slavo za vse neizmerne miłosti. Vse to vrši Cerkev predvsem po zakramentih, ki so najpopolnejša oblika božjega češčenja. Vse to pa v Cerkvi in po dušah, ki živo verujejo vse, kar nam zakramentalna znamenja, le nepopolno predstavljajo.

Boris Koman

O

DUŠNIH PASTIRJIH

Druga predpostna nedelja nam v berilu stavi pred oči lik sv. Pavla apostola, velikega dušnega pastirja, zgled vseh duhovnikov, pastirja vseh časov. Ta nedelja je primerna, da vam, dragi verniki, spregovorim tudi o vaših dušnih pastirjih, o vaših župnikih. Sami vam o sebi ne govore, ker so skromni in vam nočejo razkladati svojih tegob in težav. Jaz, vaš škof, pa vam morem, celo moram spregovoriti o njih in vas prositi, da se vaš odnos do duhovnika, končno pa tudi vaš medsebojni odnos, v nekaterih rečeh uredi bolj v duhu zadnjega koncila.

Dušni pastirji so Kristusovi služabniki in oškrbniki božjih skrivnosti (1 Kor 4, 1). Zato je njih prva dolžnost, da so Kristusu zvesti. Duhovniki so, pravi koncil, skrbni sodelavci škofovi, njegovi pomočniki in njegovo orodje ter sestavljajo skupaj s svojim škofom en sam duhovniški zbor. Duhovniki so služabniki božje besede, delivci zakramentov, mašniki in voditelji božjega ljudstva. Morajo biti predstojniki tako, da ne iščejo svojega, ampak kar je Jezusa Kristusa, in da s

svojimi verniki sodelujejo ter sredi med njimi, kot bratje med brati, živijo po zgledu Učenika, ki ni prišel da bi se mu streglo, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge (Mt 20, 28). Duhovniki in vi, verniki, smo vsi Kristusovi učenci, eno božje ljudstvo, vi ste pa tudi med seboj bratje in sestre iste božje družine. Tako je bilo zapisano na koncilu.

Na tem nauku koncila, ki je končno nauk svetega pisma, moramo urediti svoje medsebojne odnose.

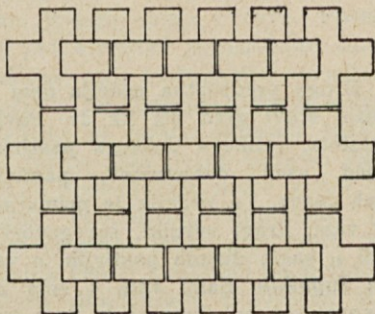
Večkrat slišimo, da sta se z zadnjim koncilom za vselej končali protireformacijska in Konstantinova doba in da se je v Cerkvi začelo novo obdobje. Temu se moramo tudi mi prilagoditi.

Doba protireformacije je nastopila v 16. stoletju, zlasti po tridentinskem koncilu. Takrat se je Cerkve branila proti napadom verskih nasprotnikov tudi s pomočjo državne sile. To je bila doba bojev in polemike. Cerkev je varovala čisto vero svojih vernikov s tem, da je škodljivi vpliv drugih nauk in njih oznanjevalce na vse dovoljene na-

čine preprečevala. Po zadnjem koncilu pa je namesto boja proti nasprotnikom in namesto polemike stopil v ospredje dialog — iskanje prijateljskih razgovorov z drugoverci in celo neverniki. Po koncilu gledamo bolj na to, kar nas med seboj zблиžuje, bolj ko na to, kar nas med seboj loči. V duhu bratske ljubezni in z milostjo Svetega Duha moramo premostiti to, kar nas med seboj oddaljuje. Drug drugega moramo spoštovati, skušati razumeti in predvsem ljubiti. Taki moramo biti tudi mi verniki med seboj in taki moramo biti do drugače vernih in tudi do nevernih, ki žive z nami v isti družbi. Tako je na mesto protireformacijske dobe ločitve duhov nastopila doba zблиževanja v spoštivosti in ljubezni.

Konstantin Veliki je v 4. stoletju Cerkvi dal svobodo. Od tedaj sta se Cerkev in država vedno tesneje povezovali. Cerkev je pomagala državi vzgajati državljane k poštenemu življenju, širila je prosvetno kulturo, skrbela tudi v imenu države za uboge in bolnike. Država je pa dajala Cerkvi razne posebne pravice, privilegije, duhovnikom često poverjala visoke državne službe ter Cerkvi in njenim ustanovam dajala posebno zaščito in podporo. To je imelo tudi nekatere slabe posledice. Danes pa si Cerkev ne želi take tesne zveze z državo in kakršne koli odvisnosti od nje, želi si le popolno svobodo pri oznanjevanju evangelija; zato ji ni do državnih privilegijev. Še več: Cerkev želi biti uboga, da posnema Kristusa, ki je „zaradi nas postal ubog, da bi po

njegovem uboštvu mi obogateli“ (2 Kor 8, 9). Zato Cerkev želi, da bi njeni duhovniki živeli v duhu uboštva, in ni ji za to, da bi njeni duhovniki uživali v družbi izjemen, privilegiran položaj. Prav ji je, če so duhovniki v glavnem zenačeni z navadnimi državljani.

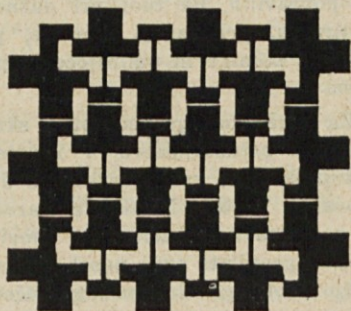
Res, v srednjem veku so bili duhovniki skoro edini izobraženci, zato so se pač morali ukvarjati tudi z vsemi vedami in vsakršno učenostjo. Pozneje, v času, ko še nismo imeli dovolj domačih izobraženih laikov, so pri nas duhovniki vodili delo za narodno ohranitev, pomagali v gospodarstvu in celo v politiki. Ta doba je minila. Cerkev svojim duhovnikom npr. danes vsako delo v politiki prepoveduje. Duhovniki niso več privilegiran ali celo v svetnih rečeh gospodovalen stan. Nasprotno, verniki laiki, ki naj imajo danes veliko vlogo, so danes poklicani, da vnašajo evangelijskega duha v vse človekove dejavnosti. Duhovniki pa naj se posvetijo svoji sveti službi. Iz teh sprememb v svetu in pri tem koncilskem nauku se moramo tudi mi učiti.

Svojega dušnega pastirja vi verniki še vedno imenujete gospoda, kakor je bilo v navadi v starih fevdalnih časih. Zahodni krščanski narodi duhovnika imenujejo vedno le očeta, mislijo pri tem duhovnega očeta. Podobno govori tudi koncil, ko pravi v konstituciji o Cerkvi: „Za vernike, ki so jih duhovniki s krstom in poučevanjem duhovno rodili, naj skrbijo kakor očetje v Kristusu.“ Tudi apostol Pavel imenuje sebe očeta svojih vernikov — svojih, kakor pravi, ljubih otrok, „zakaj v Kristusu Jezusu sem vas po evangeliju jaz rodil“ (1 Kor 4, 15). Koncilski odlok o službi duhovnikov pa pravi: „Čeprav duhovniki nove zaveze zaradi mašniškega posvečenja opravljajo nadvse odlično in potrebno službo očeta in učitelja med božjim ljudstvom in za ljudstvo, so vendar z vsemi verniki učenci Gospodovi. Z vsemi, ki so bili prerojeni v krstnem studencu, so namreč duhovni bratje med brati kot udje enega in istega telesa Jezusa Kristusa, čigar zidanje je zaupano vsem.“

Koncil pa prav tako naroča: „Verniki naj se zavedajo, da imajo dolžnosti do svojih duhovnikov... Duhovniki, ki se posvetijo božji službi in spolnjujejo poverjene jim naloge, imajo pravico, da prejmejo primerno nagrado, ker delavec je vreden svojega plačila (Lk 10, 7), saj tako je tudi Gospod odredil, naj ti, ki evangelij oznanjajo, žive od evangelija (1 Kor 9, 14). Kolikor za primerno nagrado duhovnikom drugače ne bi bilo poskrbljeno, so verniki sami v resnici dolžni poskrbeti,

da duhovniki, ki se zanje žrtvujejo, dobijo vse potrebno za dostojno in spodobno življenje.“

Pri nas duhovniki splošno zelo skromno shajajo. Hvala Bogu, da nas je čas, po katerem nam Bog razodeva svojo voljo, vzgojil, da živimo v duhu uboštva, ki je duh evangelija. A mnogo duhovnikov, posebno onih, ki so v hrčih ali na majhnih župnijah, žive večkrat skoraj v revščini. Nekateri morajo podpirati sorodniki od doma ali iz tujine sami namreč razen darov za maše nimajo skoro ničesar. Duhovnik danes plače nima, župnijsko posestvo, kjer je še, mu je često v breme in v zgubo, ne pa za vzdrževanje, kakor je bilo nekdanj, posebno ker duhovnik nima delovne sile, sam pa ne more biti dušni pastir in kmet v isti osebi. Bire razen v obliki prostovoljnih darov danes tudi ni več.

Zato vas, dragi verniki opominjam, da skrbite za svoje dušne pastirje, ki so vaši duhovni očetje. Duhovniki imajo fakultetno izobrazbo. Primerno bi bilo, da bi imeli za svoj trud toliko nagrade, kolikor dobi plače kvalificiran delavec. Apo-

stol Pavel naroča: „Kdor se v besedi božji poučuje, naj s tistim, ki ga poučuje, deli vse dobrine“ (Gal 6, 6). V vseh župnijah, kjer je to potrebno, naj bo odslej enkrat na leto posebno darovanje za dušnega pastirja. Takrat, verniki, velikodušno pokažite svojo ljubezen in hvaležnost do njega, ki vam lomi kruh božje besede in med vami posvečuje kruh v sv. Rešne telo, ki je Kruh življenja, ter skrbi, da med vami stalno prebiva Jezus Kristus v tabernaklju. Saj bi gotovo bili upravičeno nevoljni, če bi vam kdo očital, da za svojega duhovnika ne skrbite dovolj.

Po novih bogoslužnih odlokih pri maši sodelujete, saj imate tudi vi, ker ste krščeni, splošno duhovništvo, zato dolžnost in pravico, da s Kristusom, Cerkvijo in duhovnikom sodarujete. Koncil pa želi, da sodelujete s Cerkvijo tudi v vsem drugem: pri cerkvenem gospodarstvu, pri popravilih, pa tudi pri dušnem pastirstvu, pri vzgoji mladine, pri skrbi za bolnike in umirajoče in podobno.

Za cerkveno gospodarstvo skrbi cerkveno predstojništvo, v katerem so župnik in za vsako cerkev po dva ključarja. Cerkveni zakonik naroča, da so upravitelji cerkvene imovine dolžni opravljati svoj posel s skrbnostjo dobrega družinskega očeta, da cerkvena imovina, zaupana njihovi skrbi, ne bo propadla ali trpela škode.

Sodelujte pri popravilih in novih zidavah cerkvenih prostorov ne le z denarnimi prispevki in ročnim delom, temveč opravite taka dela pod

vodstvom svojega župnika samostojno, da bo on razbremenjen in bo mogel nedeljeno opravljati svoje dušnopastirske dolžnosti. Pravilo naj bi bilo: Kar more storiti vernik, tega naj ne dela župnik. Žalostno je če mora biti župnik celo sam za vse: za cerkovnika, zvonarja, ali če mora sam krasiti cerkev ali jo celo pometati. To morajo narediti verniki.

Sodelujte tudi pri dušnem pastirstvu. Želim, da se do konca tega leta ustanovi v vsaki župniji dušnopastirski svet mož, žena, fantov in deklet, ki naj se večkrat z župnikom prijazno in odkrito posvetujejo, kaj bi bilo treba storiti, da bi se versko življenje v župniji dvignilo. Posvete mora voditi iskrena ljubezen in želja, župnijo res poživiti in versko obnoviti. Varovati se morate seveda žaljive kritike, očitanja, oblastiželjnosti in užaljenosti. Za dialog med verniki je treba imeti dobro mero krščanskih kreposti.

Koncil duhovnikom glede vas vernikov naroča, naj imajo v časti svobodo, ki v bratski skupnosti vsem pripada. Radi naj vas, vernike, poslušajo, vaše želje bratsko pretehtajo, priznajo vašo izkušnost in pristojnost na različnih področjih. Vernikom naj pastirji „z zaupanjem izročajo naloge v službi Cerkve, pustijo naj jim svobodo in področje dejavnosti, na primeren način naj jih celo spodbujajo, da se lotevajo del tudi na lastno pobudo.“ Tako pravi koncil, ko govori o odnosu duhovnikov in laikov. Zelo želim, da se ta plemeniti dialog vernikov s svojimi duhovniki — dušni-

mi pastirji to leto povsod začne. Od njega smemo namreč pričakovati velike duhovne sadove za naše župnije.

Svetniški duhovnik Edvard Poppe, ki bo verjetno kmalu razglašen za blaženega, je rekel: „Dobro je delati, bolje je moliti, najbolje je trpeti!“ Da se zdaj v pokoncilski dobi naše župnije versko obnové, je v vsaki župniji treba tudi nekaj pridnih molilcev, ki naj za župnijo veliko molijo. Tako molitev posebno priporočamo starim ljudem, ki ne morejo več veliko delati. Naj pridno molijo rožni venec in ga darujejo za domačo župnijo. Kako je to lepo in preprosto molitev ljubil in tudi globoko razlagal dobri papež Janez XXIII! Vsi pa, ki telesno ali duševno trpite, vsi od življenja morda razočarani, nerazumljeni in vsi, ki ste trpeli ali trpite krivico, darujte svoj zunanji ali notranji križ za duhovno korist svoje župnije. Papež Janez XXIII. je prav tako podelil popolni odpustek vsem, ki zjutraj darujejo Bogu vse svoje duševno ali telesno trpljenje. Duhovni sadovi se bodo kmalu tudi na zunaj pokazali.

Dragi verniki! Za sklep vas ponovno prosim z besedami apostola narodov: „Prosimo vas, bratje,“ pravi apostol, „priznavajte tiste, ki se trudijo med vami in so vaši predstojniki v Gospodu ter vas opominjajo, in imejte jih zaradi njih dela v prav veliki ljubezni. Živite v miru med seboj“ (1 Tes 5, 12. 13).

Pozdravljam vas v Gospodu in blagoslavljam

Jožef, nadškof ljubljanski

Škof dr. Janez Jenko, apostolski administrator Slovenskega Primorja se je pred kratkim udeležil letošnjega zasedanja tajništva za nevernike v Rimu. Tajništvo vodi dunajski kardinal dr. König. Posvetovali so se zlasti o dosedanjem delu tajništva, kakor tudi o bodočih nalogah ter stihih z neverniki.

Za župnika so bili imenovani in dne 25. januarja 1967 v nadškofijski kapeli nameščeni naslednji dekani: Anton Perič, župnijski upravitelj na Breznici, msgr. Viktor Zakrajšek, župnijski upravitelj v Tržiču, Melhior Golob, župnijski upravitelj v škofji Loki, prof. Marko Mihelič, župnijski upravitelj v Kamniku, Franc Vrolih, župnijski upravitelj na Erdu, msgr. Anton Smerkolj župnijski upravitelj v Zagorju ob Savi, Anton Bergant, župnijski upravitelj na Igu, Ivan Sladič, župnijski upravitelj v Šmarju - Sap; Vojko Seljak, župnijski upravitelj na Urču; Alojzij Dobrovoljc, župnijski upravitelj v Ribnici na Dolenjskem; Anton Pogorelec, župnijski upravitelj v Dobrniču; Ivan Pregelj, župnijski upravitelj v Leskovcu.

Pavel Perko — 90-letnik. 25. januarja letos je Pavel Perko, župnik v pokoju in slovenski pisatelj dočkal 90 let. Jubilantu so med številnimi prišli čestitat sosednji župniki, v imenu vaščanov Muljave, iz bližnjih sosednjih vasi pa so jubilantu voščili zastopniki mladine.

v družini

- življenje doma: Zlato zrno — vsajeno v življenje
- odnos med možem in ženo: Iz očetovih zapiskov
- lastnosti naših otrok: Naši „uporniki“
- dopisujemo si: Kako je moj otrok vzljubil slovensko branje?

Zlato zrno – vsajeno v življenje

Za mnoge ljudi je povezanost s knjigo ura velikega doživetja, tihe svečanosti. Knjige so posredovavke med človekom in narodi, ki jim ni primere. Razširjanje tiska svobodnega mišljenja v obliki knjig so merila, na kako visoki kulturni stopnji je narod. Pogosto so knjige dialog med avtorjem in bralcem, da se čitatelju razjasnijo misli, ki so bile skrite na dnu srca. So pa tudi knjige, ki so bile pisane s solzami med vlažnimi, sivimi zidovi, kamor ni sinil žarek luči — bomo tudi te tople ganjeni.

Marsikomu je ob branju posebno dobre vzgojne knjige pomenilo prelom s prejšnjim slabim življenjem. Vedno pa najde ljubitelj bra-

nja vknjigi vrstice, ki ga tudi ob tegobnih urah pritegnejo in napolnijo z nečem, ki mu ne ve imena. Da bo imela dobra knjiga tudi uspeh, je največkrat potrebno mnogo časa, kajti vsebina knjige pronica polagoma v bravčevo notranje življenje. Za mnoge knjige ni samo zabavno čtivo, temveč zahteva poglobitve, tihe vdanosti, sprostitve. So knjige, ki so za naš jezikovni razvoj družbe dragocen kulturni in duhovni doprinos, ki pa jih bo znala morda pravilno oceniti še le bodoča generacija.

Do zemeljskih mejnikov smo povezani z materinskim jezikom — s slovensko knjigo. Ljubezen do domačega jezika nam je vsem že vrojena.

Ali naj našim bodočim rodovom izveni slovenska knjiga kakor legenda iz davnih dni?

Ljubezen do slovenske knjige se mora začeti že v družini, kjer se otrokova vzgoja pospešuje na različne načine. Vsekakor naj ne gre mimo nas pobuda, da bi se v naših slovenskih središčih, domovih, ustanovile mladinske knjižnice, ki bi bile obenem čitalnice za večje in manjše otroke. V takih čitalnicah bi se otrokom vzbujalo večje zanimanje do branja slovenskih knjig. Te čitalnice bi polagoma pritegnile vedno več mladine, zlasti, če bi starši imeli dovolj razumevanja. Iskati bi bilo treba možnosti, kje bi se v domovih našel prostor, da bi se ta cilj dosegel in uresničil. Nekateri domovi imajo že športne prostore, a vsa mladina se ne vključuje v športne igre. Zato se tej mladini ne nudi ničesar, kar bi jih pritegnilo v to družbo, zlasti ob nedeljah in prostih dnevih. Te naše čitalnice in knjižnice bi morale biti vsekakor nekaj ustaljenega, trajnega za vso mladino.

A ker so naša sredstva tako nedostatna, moramo to vprašanje reševati le s pomočjo staršev, duhovnih voditeljev in učiteljstva. Kjer pa že obstaja mladinska knjižnica, naj bi se le-ta razširila v čitalnico.

V slovenskih šolskih tečajih bi se dalo mladini dovolj pobude, da bi se ali z otroško prireditvijo, ali igro začela v ta namen že zbirati sredstva. S tem bi se mladini vzbujalo zanimanje in navdušenje. Treba bi bilo načrtnega dela in prizadevanja, da bi bil uspeh čim večji. Kajti le s pomočjo teh knjižnic in čitalnic bi se izpopolnile vrzeli, katere šola v tujini ali domača vzgoja ni utegnila dati.

Kakor je današnja doba doma in v zamejstvu ogrožena za ohranitev slovenskega jezika, tako je bila tudi Slomškova doba polna napora in tveganj za versko in narodno rešitev, njemu tako ljube slovenske mladine. Škof Anton Martin Slomšek je v resnici ustanovitelj slovenskega mladinskega slovstva. Znal je knjigo posredovati mladini, ker je bila njegova želja „srca naših otrok oživiti in požlahtniti“.

Zato naj bo tudi za našo mladino dobra slovenska knjiga zlato zrnno — vsajeno v življenje.

Tilda E.

Slaba volja. Bog pomagaj! In zaradi mene. Nič posebnega, prav za prav. Moški smo pač bolj robati. In temu grehu sem zapadel tudi jaz. Trnask z vrati, dolgi obrazi in vihrav odhod po stopnicah...

Vendar nisva napravila iz tega nikake drame. Še na misel mi ni prišlo, da bi se „zatekel“ k našim. Oprostil sem se ji. Ona tudi. Vse to nama služi v opozorilo, da je sožitje težko, a zelo mogoče. Biti mož in žena je vse kaj več kot živeti pod isto streho. Predvsem je to medsebojno razumevanje. Ljubezen je zatajevanje; je rast v plemenitosti in poniznosti; je prenašanje slabe volje drugega z dobrohotnostjo, ki razorožuje. Ženske so na splošno bolj nestalne. Moški pa nasprotno, zlasti v okornosti in slabi volji. Samo ena pot vodi do zblizanja: ljubezen.

Pogovorila sva se. Služba mi ne dopušča, da bi intenzivneje skrbel za duhovno življenje. A naredila bova, kar se bo dalo. Če bo le mo-

Iz očetovih zapiskov

gče, bova hodila zjutraj k sv. obhajilu. Vsakih prostih pet minut bova izrabila za molitev rožnega venca — morda, ko čakava na večerjo.

Njej je tudi zelo všeč, da ji med njenim delom zvečer berem. Razne knjige duhovne vsebine, Shakespeare-ja — kako všeč so ji soneti! Ko sem takobral sveto Terezijo, se mi je ustavilo.

„Oprosti mi. A mi boš morala vedno pomagati.“

Nasmehnila se je.

„Oprostiti tebi? Ne bi si mogla želeli boljšega moža kot si.“

Vem, da nisem. A bi bil rad. Da bi žena tako mislila o meni! Strah me je, če pomislim, da bi mogla zdaj odkriti moje resnične napake. Življenje je polno prikrivanja in nevernice. Zdaj si gledava v dno duše in sva začudena. Joj, kako nas briga, kaj drugi mislijo o nas. Toliko bolj, če to žena. Rad bi bil zanjo najpopnejši človek. Ampak, ali se ne

skriva za vsem tem napuh? Da me ima le rada. Ljubezen dela tako velike čudeže, pa ne bi mogla tudi tega, ki bi spadal med manjše. In Bog? Ali ni nad nami kot dobrotni oče in nas gleda, ko se igramo kot otroci, potrpežljiv ob vseh naših norčavostih? Rad si predstavljam tako Boga. Ali ni prav, da ga neposredno vključimo v naše življenje? Tako se vse spremeni. Stvari dobe svoj pravi pomen, pravo jasnost kot če gle-

damo skozi pravišno naravnani dalnograd. Vsa medlost izgine. In potem človek spozna, da je naše življenje često beganje za nekimi nepravilnimi ideali, ki si jih sami ustvarimo po svojih željah in ambicijah; da Resnica ni nekaj spremenljivega, ampak stalna; in da je le naša prevelika naglica kriva, da je v življenju ne vidimo.

(José M. Pérez Lozano: Diario de un padre de familia“)

Naši uporniki

Matere, ki imamo več otrok, včasih začudeno ugotovimo, da naši lastni otroci niso enaki, da ima kateri od njih drugačne navade, kot njegovi bratci in sestrice. Navadno nas začudijo tiste navade, ki nam niso prav nič všeč, medtem, ko nas otroci s „pozitivnimi“ lastnostmi navdajajo s ponosom. Bolešno se vprašujemo, kje je vzrok, da je ta ali oni otrok veliko bolj trmast in uporen od bratca — in predvsem, zakaj nam ta ali oni povzroča toliko preglavic pri vzgoji.

Vemo, da je za izoblikovanje otrokovega značaja veliko vzrokov in pogojev. Za nas matere pa mora biti najvažnejše dejstvo, da je naše dete popolnoma samostojno bitje, z lastnim značajem, s katerim pride že na svet. S tem dejstvom se moramo sprijazniti in z otrokom že prve dneve in mesece temu primerno ravnati. Kaj kmalu se pokažejo prvi znaki otrokove osebnosti, ki nas razveselé ali pa zaskrbé.

Menda nas najbolj zaboli, če vidimo pri naših tako ljubljenih otrocih upornost. Ne moremo razumeti, zakaj nam naše ljubezni ne

vračajo tako, kakor jim jo me nudimo — nesebično in neizmerno. Saj nam včasih že majhen pobič pokaže trmico in upornost. Ta se v šolski dobi stopnjuje in doseže višek pri 16—17 letih, ko izgleda, da so jim naše dobrohoteče besede nadležne in odveč. Marsikatero dekline in fant se staršem odkrito postavita po robu, včasih celo zapustita dom, v katerem se enostavno ne znajmeta več.

V takih primerih se nam mamiciam „zamaje“ svet. Po prvih trenutkih pa se preudarna mati znajde in ne nastopa preostro z „upornikom“. Poglobi se vanj in išče vzrokov in povode njegove razdvojenosti in upornosti. Skušaja ga razumeti. Ker ga ljubi, bo kaj kmalu razumela, zakaj zavzame njen otrok vedno negativno stališče, zakaj spada med tisto nemirno mladino, ki se ne zadovolji z vsem, kar ji starši nudimo.

Starši, ki vsaj malo spremljajo sedanji tek življenja, bodo svoje otroke lažje razumeli. Npr. če se vsaj malo zanimajo za sedanjo lahko glasbo, bodo naleteli na besedila pesmi, ki jih začudijo. Kot pesem dveh mladih Katalancev — Suáreza in Estellerja — pod naslovom „Mi pravimo ne...“, ali pa na protestno pesem mlade deklice Dominique „Naj bo to svet, katerega naj nekoč podedujemo,“ v kateri očita sedanji, tj. naši generaciji, sovraštvo in vojsko, ali pa na pesmi Amerikanca Bog Dylana. Ali pa na holandsko 21-letno dekle Marijo Goetze, ki je bila že 37-krat zaprta, ker se nikakor noče podrediti niti najmanjšemu policijskemu predpisu.

Življenje mladih ljudi na severni polobli le pride tudi do naših otrok in jim indirektno le vcepi gotove misli in celo navade, ki so nam starejšim tuje in odbijajoče. Kljub temu bodimo predvsem me matere strpne z našimi otroci, saj doba najhujše upornosti tudi mine. Upornost pa mora biti, saj spada k mladosti. Tudi v naši dobi in v generacijah pred nami je bilo veliko „upornikov“. Možje, ki so v svetu ustvarili nove ideje, iznajdbe in velika dela, so po večini bili „uporniki“. Ker se v danih razmerah niso dobro počutili, so iskali nova pota in jih tudi našli.

Zato se skušajmo z njim razgovarjati o njegovih idejah, predlogih in željah. Ne odgovarjajmo površno in kratko, včasih raje popustimo in predvsem — dajmo mu čutiti, da je kljub vsemu naš otrok, ki ima v domu, katerega mu mi nudimo, vedno zatočišče in pribežališče. Fantu ali dekletu, ki je svojevoljno iz upornosti ali katerega koli drugega vzroka zapustil dom — ne zaprimo vrat, če se povrne. Bodimo zadovoljne, da je le začutil, kam pripada. Saj je materinska ljubezen tako velika, da razume vse in zato tudi odpusti vse svojemu otroku.

Dopisujemo si

Kako je otrok vzljubil slovensko branje?

Pred leti je nekega mrzlega zimskega dne obolel naš Janko. Bil je tedaj še majhen deček. Dasi vedno zelo potrpežljiv v bolezni, je to popoldne večkrat potožil in zajokal. Bolečine v ušesu so bile preostre, da bi jih mogel mirno prenašati. Milo me je gledal in njegove oči so prosile pomoči. Da mu vsaj nekoliko ublažim bolečine, sem mu dala kapljice v uho in aspirin. Za kratek čas se je umiril in za hip zadremal. Ko se je znova predramil, je stegnil ročice proti meni in komaj slišno dahnil: „Mama, pomagaj!“

Da bi ga vsaj še za nekaj časa zamotila, sem se ponudila, da mu povem kako povestico, katera je vedno rad poslušal.

„Ah, ne, saj že vse vem,“ mi je odvrnil.

„Kaj pa, če ti kaj zapojem?“ sem vztrajala.

Odkimal je in se obrnil v steno.

Obmolknila sem in premišljala, s čim bi ga zamotila. Pogled mi je šel po sobi od stvari do stvari

iskaje rešitve. Kar mi je oko obostalo na knjižni polici.

„Kaj pa sinček, bi hotel, da ti kaj prečitam?“

„Da bi mi čitala?“ je nekoliko nezaupljivo vprašal.

„Zakaj pa ne!“ sem mu odvrnila. „V knjigah je toliko lepega, zabavnega in poučnega, prav gotovo ti bo všeč. Hočeš, da poskusiva?“

„No, pa daj,“ se je omehčal.

Vstala sem in se približala knjigam, ki so v lepo urejeni vrsti počivale na polici. Vedela sem, da moram za ta primer izbrati kar najbolj veselo zgodbo, če mu hočem pregnati žalost in misel na bolečine. Ustavila sem se pri vrsti „Vrtcev“. Kdo jih ne pozna iz svojih mladih dni, teh vselej toliko pričakovanih zvezkov mladinske revije! Prinašali so leto za letom kopico veselih zgodb. Kar prvega sem pograbila iz vrste, sedla na stol kraj postelje in začela listati po njem.

„Poglej, že imam!“ sem dejala. „Tu bo nekaj zate.“

Še ni verjel, da bom v knjigi res našla kaj takega, kar bi utegnilo v njem pregnati malodušje tistega dne. Zato mi je nekam trudno odvrnil: „Če misliš, da bo dobro, pa čitaj, bom poslušal.“

Začela sem zgodbo o županu Žužamaži in o ministru Janezu. Z vsakim stavkom, ki sem ga prebrala, sem opazila, da me z večjim zanimanjem poslušala in mi sledi. Čim bolj se je zapletala zgodba in rasla v svoj višek, bolj so se mi svetile oči in lička lezla v nasmeh, dokler se ni povsem sprostil in se na ves glas zasmel. Proč je bila misel na bobečine in vsa slaba volja ga je minila. Bilo je konec povesti, on pa bi poslušal še in še.

„Mama, prosim, poišči še kaj takega!“ je poprosil.

Lištala sem po straneh naprej in brala še o kovaču Sempasu, razne legende o Kristusu in svetem Petru in še kaj. Ko sem končala, je Janko že globoko in mirno dihal. Zaspal je. Po prstih sem odšla iz sobe v veselji zavesti, da se mi je posrečilo razvedriti ga in potolažiti.

Od tistega popoldneva dalje nisam imela več miru. Vedno znova in znova je prosil, naj mu čitam. Ker čez dan nâsem vedno utegnila, me je naprosil, naj prečitam vsak večer, preden grem k počitku, po eno poglavje iz kake knjige. In res! Tako nas ja pritegnilo to, da smo vsi komaj čakali noči, hitro zlezli v posteljo in vsak večer sem brala vsem na glas. Tako so se vrstili vsi letniki Vrta, vesele zgodbe Beloglavčka, lepi Mlakarjevi Spomini,

zgodbe medveda Pu-ja in še druge drobnarije. Saj se ne spominjam več, kaj vse smo prebrali. Bili so zame in za nas vse nepozabni večeri polni toplote, ljubezni in srečnega družinskega življenja.

Ko sem čez leta 'neko popoldne sîdela kot po navadi pri svojem delu, me je Janko presenetil s svojim predlogom.

„Poslušaj, mama,“ mi je rekel, „kaj pa bi ti rekla, če bi sedaj, ko že znam dobro brati, jaz tebi čital. Tako ti ne bi zamujala svojega časa. Ti bi lahko mirno delala naprej, jaz bi pa bral.“

Vsa vesela sem ga objela z očmi in mu zadovoljno prikimala.

„Izvrstno, Janko, 'kar čitaj na glas. Obe ma bo v korist in zabavo.“

Odšel je po knjigo in začel. Sprva nekoliko negotovo in glasek se mu je za spoznanje tresel. Ko je premagal prvo vznemirjenost, mu je bilo zaznati, kako dojemam in občuti. Začel je živeti z zgodbami. Tako so se sedaj za naju dva začeli lepi popoldnevi. Oba sva komaj čakala, da je po kosilu napravil svoje šolske naloge in se pripravil za prihodnji dan. Potem pa je primaknil svoj stol k mojemu delu in sva oba čutila, da sva med branjem še posebno povezana med seboj. Živela sva z junaki najinih zgodb' z njimi sva se veselila, z njimi trpela in se žalostila.

Na ta način je sinko prebral šeststo knjig, pa ne samo po enkrat, po dvakrat, tudi po trikrat. Vedno znova sva ob njih branju uživala, vedno so nama zgodbe vstajale kot

nove. Tudi pri vsakem ponovnem branju se še vedno najde neodkriti drobci lepote in zanimivosti.

Želja po branju se je v Janku stopnjevala. Ko je odkril, da v knjigah najde mnogo tega, po čemer je hrepenel, je vedno bolj pogosto odklanjal igranje. Ko je segel po knjigah resnejše vsebina je začel brati tudi sam zase. Večkrat sem ga zalotila s Finžgarjevo „Pod svobodnim soncem“. Prečital jo je tolikokrat, da je znal nekatera poglavja na pamet. Navduševal se je nad Modrovo „Sveto zemljo“, pa tudi Jurčičev „Jurij Kozjak“ mu ni ostal nepoznan. Jaz sem z velikim veseljem in zanimanjem spremljala to njegovo branje, posebno še, ker se mu je s tem bogatil njegov basedni zaklad in obenem se je pridučil pravilnega slovenskega jezika tudi v tiskani besedi.

In danes, ko je mali Janko zrasel že v Janeza?

Meni v največjo srečo, pohvalo in zadoščenje so besede mojih ljubih staršev, ki so stale v pismu, katero je prišlo iz domovine: „Hvala vnučku za njegovo obširno in lepo pismo, ki je polno živahnosti in opisov šolskega življenja, posebno ob koncu leta. Njegova vsebina, način pisanja in pravilnost jezika pričata, da poleg jezika dežele, v kateri živite, tudi temeljito obvlada jezik svoje matere, kar nas vse razveseljuje. Čestitamo mu in želimo, da bi še nadalje hodil po tej poti in imel vedno v največji meri vrline pravega slovenskega fanta in bi gorl v vdanosti do slovenskega naroda!“

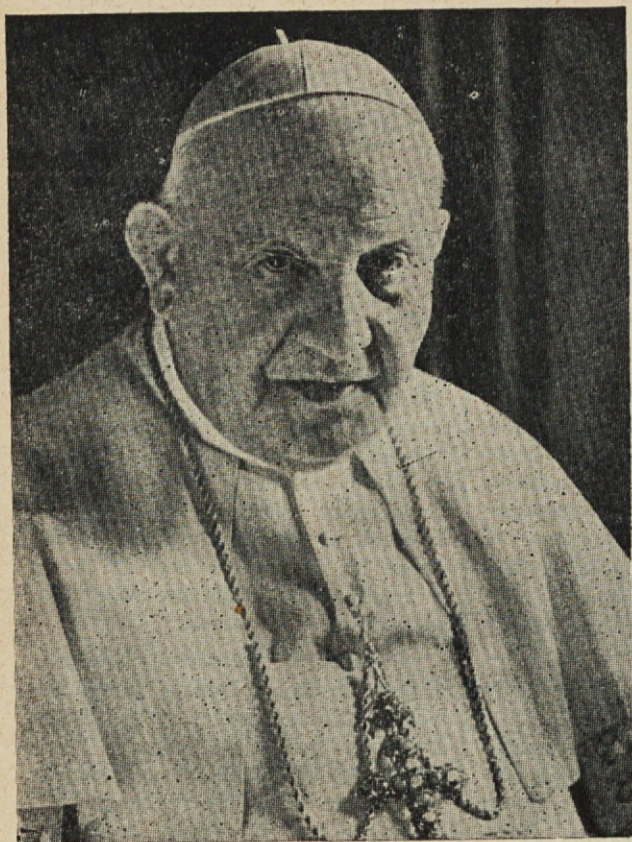
L. K.

Slovenski škofje vabijo na romanje. V aprilu v Rim, v maju k Gospe Sveti. Vzrok za to je kar trojen: v letu 1967 praznujemo tri izredne jubileje, tesno povezane z našim verskim življenjem. Pred 1900 leti sta v Rimu dala življenje za Kristusa prvaka apostolov Peter in Pavel; Peter, ki je bil tudi poglavar Kristusove Cerkve, in Pavel, ki je bil najvnetejši oznanjevalec evangeljske resnice in smo jo po svojem krstu sprejeli kot svojo lastno življenjsko luč, in 110-letnica odkar je Rim slovesno pozdravil staroslovensko besedo v cerkvenem bogoslužju. Oba jubileja mečeta posebno luč še na naše sedanje mesto v vesoljni Cerkvi in sta zato vredna vse naše pozornosti.

Pavel VI. odlikoval Slovence. Kakor poročajo z Dunaja, je naš slovenski rojak, pevec, prof. Anton Dermota prejel od papeža Pavla VI. visoko odlikovanje komintternega križa reda Gregorija Vélikega. Odlikovanje mu je osebno izročil dunajski kardinal dr. König.

Fond za zidavo cerkva na Slovenskem Primorju je ustanovil škof. Apostolski administrator Janez Jenko. Posebej omenja tele potrebe: nova župnijska cerkev v Idriji, popravila v malem semenišču, novo župnišče v Izoli, morda kdaj pozneje še nova cerkev v Novi Gorici, v Portorožu in drugje.

Birmovala bosta ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik in generalni vikar (gv) dr. Stanko Lenič.

Iz
dnevnika
Janeza
XXIII.

3. Vsi ljudje, kar jih je na zemlji, nosijo v sebi božjo podobo; nje-ga (učlovečenega Sina božjega) so stali neizmerne bolečine. In vendar toliko ljudi ne ljubi Boga, mu ne služijo, celo zatirajo ga in mnogo mnogo ljudi ga niti ne pozna.

Glej misel, ki me mora spodbu-diti k sočutju do njihovih duš in mi mora prižgati v srcu željo, da oi tudi te rešil, če ne drugače, vsaj z molitvijo zanje, ko premišlujem,

kako je Kristusova kri zanje neko-ristna, kako se celo obrne v nagib za strašno obsodbo.

Če vsi ljudje (zaradi božje po-dobe) predstavljajo Boga, zakaj ne bi vseh ljubil, zakaj bi jih preziral, zakaj ne bi bil spoštljiv do njih? Ta misel me mora zadrževati, da ni-kakor ne bom žalil svojih bratov; spominjati me mora, da so vsi lju-dje božje podobe in da je njihova

duša morda bolj lepa in Bogu bolj ljuba kot moja.

4. Baham se in od Gospoda skoraj zahtevam njegovo milost; in če kaj dobrega naredim, se postavljam pred Boga podobno kot farizej... In vendar sem grešnik. Ta misel me mora spremljati, kadar stopim v cerkev in v vsak drug kraj. Grešnik sem. Zato pa ne bom nadut v besedah, ne ponosen v obnašanju, toda imel bom povešene oči, ponižen bom v mislih in v srcu ter ljubezniv s tovariši. Dalje mora biti moje obnašanje pred Bogom takšno, kot je bilo cestinarjevo, ki se je daleč od oltarja trkal na prsi in govoril: „Domine, propitius esto mihi maximo peccatori — Gospod, bodi milostljiv meni največjemu grešniku“ (pr. Lk 18, 13)! In kadar prejemam milosti in tolažbe, moram vse te darove imeti za miloščino, ki mi jo Bog podeljuje, in zato ne smem postati nečimrn, marveč moram priznati, da jih nisem vreden.

5. Kaj mi bo pomagalo toliko lepih misli na osebno čast, ki sem si jo pridobil z znanjem? In zato je tole rezek, pa učinkovit način, kako jih zapoditi, kadar bodo prišle, da bi me preobračala in mi napihovale glavo: misliti na trenutek smrti, česa si bom v tistem trenutku želel, in vpraševati se: „Quid hoc ad aeternitatem — Kaj mi to koristi za večnost?“

Opomba: „Quid hoc ad aeternitatem?“ je bilo življenjsko vodilo sv. Alojzija.

6. Vse moje nečimrnosti, vse moje raztresenosti pri opravljanju pobožnih vaj, pri premišljevanjih, pri iz-

praševanjih vesti, pri molitvi Malih dnevnih blažene Device Marije in rožnega venca; vse besede, vsi duhoviti domisleki, izgovorjeni iz skrite želje po razkazovanju, da bi drugi neposredno ali posredno videli, kaj sem študiral; vsi moji v oblakih zidani gradovi, vsi gradovi iz lepenke, vsi španski gradovi, vse v času molka izgovorjene besede, vsi zavr-njeni navdihi, vse to, vse to bo prišlo na vrsto pri sodbi. Moj Bog, kakšen strah! Kakšen kup grehov! Kakšno osramočenje zame, ki sem tako občutljiv za dobro ime in glede samoljubja!

Dobro vendar premisli, duša moja: ali bo treba sedaj glavo nasloniti na zid (in napraviti resne sklepe), ali pa se bo treba sprijazniti s tem, da bo treba sprejeti tisto ponižanje pri sodbi z vsem, kar bo sledilo. Pogum, dobro premisli to resnico in, preden bi ponovil katerikoli omenjeni pogršek, pretehtaj dobro, da se ne boš kasneje zastoj kesal: „Si nosmetipos diducaremus, non utique judicaremur — Ko bi mi sami sebe presojali, bi ne bili sojeni“ (1 Kor 11, 31).

7. Misel na pekel mi vzbuja strah; ne, ne, ne morem prenesti te misli. Zdi se mi skoraj nemogoče, ne morem si predstavljati Boga, da bi se tako jezil nad menoj, da bi me oddaljil od sebe, ko mi vendar tako dobro hoče. In vendar je to najbolj gotova resnica: Če se ne bom vojskoval proti prevzetnosti, proti napuhu, proti samoljubju, ne čaka pekel! O jaz nesrečnež! Ali bo torej res, preljubi Jezus, da te ne bom mogel več ljubiti, ne več gle-

dati tvojega obličja; da bom moral biti pahnjen daleč od tebe? Upamc, da se to ne bo zgodilo; vendar bi se moglo zgoditi, zato pa moram vedno živeti v strahu in trepetu ter tako delati za svoje zveličanje: „Cum timore et tremore vestram salutem operamini — Delajte s strahom in trepetom za svoje zveličanje“ (Flplj 2, 12). Zato bo pa moj sklep: spominjati se vedno pekla: ali ob gledanju zunanjih predmetov, ali pa z mrtvičenjem. Vidim ogenj. Toda ta ogenj je v primeri s peklenkim ognjem le podoba ognja. Čutim zobobol, žge me žeja, tresem se od mraza, muči me mrzlica. Mrtvičimo se! Pekel je kraj vseh muk, locus tormentorum; v peklu se bodo pekli, bodo žareli kakor oglje v plavžu; v peklu bo frigus et stridor dentium — mraz in škripanje z zobmi (pr. Mt 8, 12, kjer pa sta izraza: jok in škripanje z zobmi). V peklu še prsta ne bo mogoče premakniti. In zakaj jaz ne bi mogel opraviti kake molitve, npr. rožnega venca ali večernic, ne da bi se ganil. V peklu bodo osupli zaradi najbolj ostrih krikov. In zakaj jaz ne bi prenesel, kakega šuma, ki sem ga naveličan? V peklu bodo trpeli pasjo lakoto. In zakaj si jaz ne bi pritrgal grižljaja kakšne boljše jedi? V peklu bivajo v družbi obsojenih in hudobnih duhov. In zakaj ne bi jaz mirno prenašal navzočnosti kakšnega človeka, ki mojemu značaju ni všeč? Ali nisem tolikokrat zaslužil pekla? In ali ga ne bi mogel znova zaslužiti?

O moj presladki Jezus, poslušaj tole moje molitev:

„Pošlji mi, rotim te, vsakovrstne bolezni v tem življenju; prikleni me za vedno na posteljo; omeji mi bivališče kakor gobavcu v gozdu; obteži moje telo z vsemi najbolj krčevitimi bolečinami, ki jih bom sprejel v pokoro za svoje grehe in za katere ti bom zelo zelo hvaležen; toda prosim te, ne pahnj me v pekel, ne oropaj me svoje ljubezni in gledanja tebe vso večnost. Dá, dá, o Jezus, iz srca ti pravim: Hic ure, hic seca, hic non parcas, ut in aeternum parcas! Tukaj žgi, tukaj reži, tukaj ne prizanašaj, da boš v večnosti prizanesel!“

8. Strašni so, o moj Bog, sklepi tvoje pravičnosti in, ko si jih samo predstavljam, se tresem od strahu. Toda kdo, le kdo bo kdaj mogel zmeriti globočino tvojega sočutnega usmiljenja? Naj le povišuje, kdorkoli hoče, druge tvoje božje lastnosti; naj poveljuje tvojo modrost, naj hvali tvojo mogočnost, jaz vendar nikdar ne bom nehal opevati tvojega usmiljenja: „Misericordias Domini in aeternum cantabo — Gospodove milosti bom na veke opeval“ (Ps 88, 1). In ali ni, o presladki Jezus, morda zemlja polna tvojega usmiljenja? „Misericordia Domini plena est terra — Zemlja je polna Gospodove milosti“ (Ps 32, 5). In ali ni tvoje usmiljenje na nebu in nad vsemi tvojimi deli? „Domine, in coelo misericordia tua; et misericordia eius super omnia opera eius — Gospod, tvoja milosrčnost sega do neba; in on je usmiljen do vseh svojih del“ (Ps 35, 6; pa pr. tudi Ps 144, 9). In ali nisi ti Oče (Nadaljevanje na str. 253)

P. Ismael Quiles DJ, rektor univerze Salvador

Življenje in vzgoja za železno zaveso (IV.)

S Poljske je pater I. Quiles S. J. odpotoval v Sovjetsko zvezo. Da je dobil dovoljenje za potovanje v to deželo, ga je stalo mnogo truda in potov. Kot že omenjeno, je moral čakati za vizum približno 6 mesecev. Posredovati sta morala argentinska veleposlanika pri francoski vladi in pri UNESCO. Končno je bil naprošen za posredovanje sovjetski veleposlanik pri UNESCO. Ko je prišel na Poljsko, so mu v Varšavi na argentinskem veleposlaništvu povedali, da je končno le dobil zaproseni sovjetski vizum.

Potovanje v Sovjetsko zvezo

Pater Quiles si je zelo želel od blizu videti to središče komunističnega sveta. Ko je dobil vizum, se mu je ta želja izpolnila. Dne 15. marca 1963 je z letalom sovjetske družbe Aeroflot odpotoval iz Var-

šave v Moskvo. Poleg njega je še potovala skupina poljskih oficirjev. Med potovanjem so jih zelo lepo pogostili.

Ko so pristali na letališču v Moskvi, ni smel nihče izstopiti. Vstopila je policija, pregledala vsem potne liste. Vsakemu ga je vrnila, le njegovega so obdržali, zato je bil v skrbeh, kaj to pomeni. Ko je bil pregled končan, je tudi on smel izstopiti. Pričakoval ga je argentinski veleposlanik s soprogo in še neki višji uradnik veleposlaništva in ga prisrčno pozdravili. Toda takoj se mu je približal tudi višji uradnik sovjetskega ministrstva za vzgojo, ga nagovoril in pozdravil v francosščini, ga predstavil direktorju za Mednarodne zveze pri ministrstvu za vzgojo in mu predstavil prevajalca, ki ga bo spremljal za časa njegovega bivanja v deželi. Sporočili so mu tudi, da je gost sovjetske vlade in da bo ta

krila vse stroške in poskrbela, da se bo počutil ugodno. Stanoval bo v hotelu Ukrajina v središču mesta. Ko jim je povedal, da je že sprejel ponudbo argentinskega veleposlanika, da bo stanova. pri njem, so postali zmedeni. Nekaj so se sami pogovarjali in mu odgovorili, da glede stanovanja naj bo, a da čez dan je njihov gost. Takoj so mu ponudili njihov avtomobil za potovanje z letališča do veleposlanikove rezidence. Pater pripoveduje, da se je med njimi začel takoj živahen razgovor in se je res dobro počutil. Spraševali so ga o potovanju in o vtisih, ki jih je dobil v že obiskanih deželah.

Prvi vtisi v Moskvi

Moskvo obdajajo lepi gozdovi. V predmestju se je veliko zidalo. Spremljevalci so mu pripovedovali, da si je vlada zadala nalogo, da mora zgraditi 113.000 stanovanj letno. O mestu pripoveduje: „Moskva je veliko mesto, saj šteje šest milijonov prebivalcev. V središču mesta vidiš stavbe zgrajene v različnih slogih, in naredijo vtis, da je res evropsko mesto. Ponekod se pa vidijo tudi nebotičniki, zgrajeni v sovjetskem slogu, in tu in tam kakšna kupola, ki spominja na pravoslavni značaj mesta.

„Na veleposlaništvu me je že čakal spored obiskov. Spremljevalci so mi vljudno pripomnili, da se lahko spremeni in prilagodi mojim željam... Na mojo prošnjo se je tako vključil v program tudi obisk Akademije znanosti, potovanje in

obisk Leningrada in obisk filozofske fakultete.“

„Takoj na dan mojega prihoda je bil na programu obisk Palače pionirjev v Moskvi. Izbrali so ga zato, da bi takoj v začetku dobil ugoden vtis o prizadevanjih sovjetske vlade za vzgojo mladine. Obisk palače je trajal tri ure. Je to moderno poslopje, ki so ga pred kratkim zgradili, zelo obširno in zanimivo. Ob odhodu iz palače sem izrazil željo, da bi jo še enkrat rad obiskal. Moji spremljevalci so se nasmejali in rekli: da se mi bo ta želja vzbudila pri vseh obiskih, ki so na programu.“

Drugi dan obiska v Moskvi so ga predstavili pomočniku ministra za vzgojo. O tem pripoveduje naslednje: „Sprejem je bil izredno prisrčen... Razgovor je trajal nad dve uri in se funkcionarju ni nikamor mudilo. Razlagal in opisoval mi je šolski sistem do podrobnosti in vljudno odgovarjal na vsa moja vprašanja.“

Popoldne istega dne je pater obiskal moskovsko univerzo. Sprejel ga je poddirektor, „ki je bil zelo vljuden in mi razložil organizacijo univerze in opisal študij na posameznih fakultetah“.

Tretji dan je bil namenjen obisku zanimivostim tega mesta, kot Kremlja, Rdečega trga, veletrgovine Gum in raznih drugih spomenikov. Zvečer je bil povabljen v Kremeljsko gledališče. Je to moderna zgradba, zelo razkošna in jo redko najdeš med sovjetskimi zgradbami novejša dobe. Predstava je bila odlična in je občudovala balet iz gledališča Bolšoj.

Posebej omembe vreden je obisk razstave gospodarskih prizadevanj Sovjetske zveze. Na obširnem razstavnem prostoru ima vsaka republika, ki sestavlja Sovjetsko zvezo svoj paviljon. Vidiijo se različne zanimivosti sovjetske tehnike. Posebno pozornost vzbujajo plavalni bazeni na prostem, v katerem se lahko kopljejo tudi pozimi, ker je temperatura vode prilagojena toploti človeškega telesa.

Po izčrpanem programu obiskov v Moskvi je p. Quiles odpotoval v Leningrad. Obiskal je lahko vse zanimivosti mesta, med drugim tudi Trg palač, in kar ga je najbolj zanimalo, pokopališče žrtev nemškega obleganja mesta med drugo svetovno vojno. Je to resnično svetišče in si s pomočjo slik lahko človek predstavlja, koliko so ljudje pretrpeli v tistih dneh. Omembe vreden je tudi obisk Ruskega muzeja in Zgodovinskega muzeja vere in ateizma. Ta zadnji je bil zaprt, a so mu naredili izjemo, da ga je lahko pogledal. Na vprašanja so mu skušali odgovarjati, a so bili večkrat v zadregi.

Življenja v Sovjetski zvezi

Glede blagostanja v Sovjetski zvezi p. Quiles pripoveduje: „Moji vtisi se nanašajo samo na Moskvo in Leningrad. Ljudje, ki sem jih opazoval na ulici, v trgovinah in uradih, dajo s svojim vedenjem in izvrševanjem nalog isti videz, kot ga dobiš povsod. Sicer ni tiste živahnosti, kot jo vidiš v mestih zahodnega sveta in tudi se ne govori tako glasno. Če se gleda na

obleko, se oblačijo enostavno in skromno. Dobil sem vtis, da ne izdajo preveč za obleko in eleganco. Toda ni več tiste uniformiranosti in enoličnosti, kot je prevladovala še pred nekaj leti.“

Na cesti ni videti revščine in izgleda, da imajo dovolj sredstev za prehrano. Tuji obiskovalec pa bere iz obrazov, da so ljudje zelo zaposleni z graditvijo komunističnega raja, zato trdo delajo in so navajeni skromnosti. Z ozirom na cene so plače nizke. Osnovna plača težaka ali ženske, ki grabi sneg na cesti, je 40 rubljev. Navaden tovarniški delavec zasluži 60 do 70 rubljev, in kvalificirani delavec ali tehnik prejme nekaj več kot 100 rubljev na mesec.“

„V veletrgovinah se lahko dobi, kar si kdo poželi... Cene nekaterih predmetov so izredno visoke in če jih primerjaš s plačami, vidiš, da si jih delavec ne more privoščiti. Dostopni so samo gospodarsko privilegiranim posameznikom in poklicem.“

„Stanovanjsko vprašanje obstaja po vsem svetu, v Moskvi in Leningradu pa je še posebej pereče. Vlada se trudi omiliti to vprašanje in ima v programu graditev 113.000 stanovanj letno. Po privatnih informacijah jih zgradijo največ 90.000. Ljudje se pritožujejo čez ta stanovanja, ker niso dovolj udobna. Predstavljajo le izhod iz sile in pomanjkanja.“

„Če se primerja življenjske razmere sovjetskega delavca z onim v zahodnem svetu, je sovjetski delavec še precej zadaj.“

„V znanosti je Sovjetska zveza dosegla velik napredek, vendar ljudstvo ne uživa od tega pričakovanih koristi. To se opaža v načinu prehrane, zdravstvenem skrbstvu, možnosti oddiha in razvedrila... Po vsem opazovanju moram reči, da je življenjska raven navadnega argentinskega delavca višja kot pa ruskega delavca. Če se pa primerja z razmerami v Franciji, Združenih državah in drugje, je ta razlika še večja.“

Vzgoja in šolstvo

Kakšne so značilnosti in vrednote sovjetskega vzgojnega sistema, kakšne uspehe so že dosegli? Na ta vprašanja si je p. Quiles želel še posebej odgovoriti.

Šolske stavbe in oprema ni dosti različna kot v šolah v Buenos Airesu. Tudi med človeškim elementom, učitelji, profesorji in učenci ni dosti razlike. Organizacija, laboratoriji niso kaj izrednega. Tudi didaktične metode in discipline so splošno poznane in tradicionalne. Otroci v šolah so veseli, simpatični in imajo napake in vrline kot povsod drugje.

Za presojo šolstva je najbolje analizirati načela, ki ga vodijo. Tako tudi lažje vidimo pozitivno in negativno stran sistema.

a) POZITIVNA STRAN

1. Planifikacija

O planifikaciji šolstva p. Quiles pripoveduje: „V razgovorih, ki sem jih imel s sovjetskimi funk-

cionarji, se je največkrat ponavljala beseda planifikacija. Zatrjevali so mi, da je v njihovem šolstvu vse načrtno organizirano in planirano. Vse se vrši po že vnaprej podrobno izdelanem načrtu. Tudi kot učni predmet ima planifikacija važno mesto. Poučuje se v vseh šolah in tudi na univerzi tako, da lahko vsi sodelujejo pri državnem planiranju. To dá vzgoji in šolstvu disciplino in dogmatičen značaj, kar je izrazita posebnost sovjetskega vzgojnega sistema.“

2. Šola za vse

„S tem hočejo reči, da je šola dostopna vsakemu in mu nudijo možnost, da se je lahko poslužuje. Ta značilnost napravi na človeka najmočnejši vtis. Država si veliko prizadeva za šolstvo, vzgojo mladine in ljudstva.“

3. Delo in produktivnost

„Povsod se sliši povzdigovanje dela in priporočanje vztrajnosti in vestnosti pri delu. Za delo se v pravem pomenu besede smatra ročno delo, in ljudstvo je, ki opravlja ročno delo. Ni dovolj, da se dela, vsak se mora truditi, da je produktivnost čim večja.“

4. Znanost in tehnika

„Znanost je nova vera sovjetske države. Zato mora imeti vse znanstveni značaj. Povsod se poudarja važnost znanosti, posebno še priporoča študij eksaktnih ved. Izredno veliko si prizadevajo za

vzgojo tehnikov. K vsemu temu pa še dodajo veliko mero sovjetskega nacionalizma. Zato radi govorijo o sovjetski znanosti in tehnikih.

5. Mir in sožitje

„Veliko govorijo tudi o miru in prijateljstvu med narodi in sožitju (koeksistenci). To imajo kot šolski predmet in je važen del vzgoje pri duševni formaciji otroka“

b) NEGATIVNA STRAN

1. Enoličen vzgojni sistem

„Kar najbolj negativno vpliva na človeka, je enoličnost sovjetskega vzgojnega sistema. Ta opomba se nanaša na vse, na administracijo, učni načrt in pouk. Vse je monotonno, enolično prisiljeno, obvezno in izključno. Ne dopušča se drugega, če ni predvideno v načrtu.“

2. Dogmatizem

„Leninizem je uradna doktrina v sovjetski vzgoji. Komunizem je edina resnica, začetek in konec vsega. Vse mu mora biti podrejeno, ker le ta doktrina pomeni srečo, napredek in blagostanje.“

3. Zanikanje osebnosti

„Ker je vse podrejeno komunizmu, človek lahko razvija svojo osebnost v smislu komunistične doktrine. Prestopiti to mejo ni do-

voljeno, ni svobode... Človek je vključen v verige enostranske komunistične vzgoje.“

4. Pretiravanje tehnike

„Humanistične vede so zastavljene, posebej še, če primerjamo, kako pospešujejo tehniko. Vzgojiti hočejo predvsem tehnika in enciklopedista. Tehniki so za komunistično družbo izredne važnosti, ker na njih sloni tvarni in gospodarski napredek in boljše življenjske razmere, kar je glavni cilj komunistične družbe.“

5. Neuspehi

„Kljub velikim prizadevanjem, so uspehi relativno majhni, in se ne morejo primerjati z uspehi šolstva v deželah zahodnega sveta. Zato je tudi kvaliteta sovjetskih izdelkov slabša kot iz kapitalističnih dežel, je manj izbire in poleg tega vedno manjka tištega, kar ljudje najbolj iščejo.“

*

Pater Quiles zaključuje svoje pripovedovanje, da kljub temu, da so ga izelo lepo sprejeli, pogostili in bili uslužni, se je počutil olajšanega, ko se je letalo že dvignilo in je zapušča sovjetsko ozemlje. Ves čas je imel občutek, da ga stalno nadzorujejo in mu sledijo na vsakem koraku. V svobodnem svetu se šele komaj lahko oddahne in zaživi človeka vredno življenje.

Priredil A. Horvat

- anketa XV.
- poročilo iz Mendoze
- Danijelove zgodbe
- dnevnik Ane Marije
- Trije za zakon

Anketa XV.

Katere naše prireditve so ti najbolj všeč?

Na to vprašanje odgovarjajo anketarji skupine D takole:

Mladinske akademije	19
Teater (igre)	15
Veselice	11
Prosvetni in kulturni večeri	6
Koncerti	4
Izleti	1
Športne prireditve	1
Plesi	1
Romanja	1

In kateri slovenski dom ti je najbolj všeč?

Zanimivo je, da nekateri zahajajo zaradi bližine v dom, ki fa niso označili, da jim je všeč; cdtod razlika, ki jo opazimo v sledeči razpredelnici:

	Dom, ki mi je všeč	Dom, kamor zahajam
Dom v Lanusu	10	11
Pristava v Moronu	9	16
Slovenski dom v San Justu	8	3
Slovenska hiša	5	5
Slovenski dom v San Martinu	4	4
Slomškov dom, Ramos Mejía	2	13
Vseh odgovorov	48	59
Nobeden	—	7
Ni odgovorilo (anketarjev)	19	8
Skupno	67	67

Vsekakor pa drži, da zahajajo v naše domove tudi fantje in dekleta, ki bi si želeli, da bi bili drugačni. Škoda, da so bili v anketi tako skopi s predlogi. Na vprašanje, zakaj jim ta ali oni dom ugaja, odgovarjajo s površnim „Ker je blizu“ ali „Ker je domač“, „ker se zabavamo“ in podobno. Če upoštevamo starost anketarjev te skupine, bi si upravičeno želeli bolj pestrih odgovorov.

In katere revije berejo naši anketarji?

Slovenske:

Svobodna Slovenija	28	Tabor	3
Oznanilo*	28	Meddobje	3
Duhovno življenje	22	Božje stezice	2
Mladinska vez	7	Družabna pravda	1
Katoliški misijoni	7	Naša luč	1
Vestnik	5	Skupno	113

* Čeprav je število odgovorov za Svobodno Slovenijo in Oznanilo enako, gre v večini za različne bralce.

Kar pomeni, da bere večina vsaj dve slovenski reviji. Upajmo, da jih tudi prebere.

Seznam argentinskih ali drugih revij in časopisov, ki jih prebirajo naši mladi — pa je občutno daljši:

Esquiú	16
Selecciones	12
Clarín (x)	10
La Prensa (x)	7
Panorama	6
El Mundo (x)	5
La Nación (x)	5
Goles	4
Familia Cristiana	3
Life	3
La Razón (x)	2
Canal TV	2
Cruz del Sur	2
Femirama	2
Ajedrez	1
Criterio	1
Nocturno	1
Tía Vicenta	1
Hogares Rotos	1

Dnevniko so označeni z (x).

Za 67 anketarjev, ki so stari vsi okrog 24 let, je tale seznam slabo spričevalo. Ne moremo trditi, da bi bili mladi anketarji posebno na tekočem, če sodimo po količini in kakovosti prebranega tiska.

Žarko

Celodnevno romanje v Mendози:

Fantje in dekleta so se marljivo in z mrzlično naglico pripravljali na svoje prvo letno celodnevno romanje.

Namesto dosedanjega vsakoletnega zborovanja za svoje mladinske dneve so si letos izbrali celodnevno

romanje in ga kot pripravo na prvo slovensko novo mašo v Mendози postavili prav na dan pred mašniško slavnostjo. Že lep čas prej so določeni voditelji fantovskih in deklških štiričlanskih skupin ob večernih

urah skupno z dušnim pastirjem J. Hornom obravnavali obsežni in pomembni program o pomenu Jezusovega poslanstva iz brošure, ki so si jo pripravili za to priložnost z naslovom: „Kaj pa vi pravite, kdo sem?“ (Mk 8, 29)

V soboto so ob rani uri zmolili v Slovenskem domu posvetilno romarsko molitev. Posamezni voditelji skupin so prejeli, vsak za člane svoje edinice, neposvečene hostije, ki so jih nato ves dan romanja nosili do večerne maše. V jasnem, sončnem jutru jih je tovornjak odpeljal k Sv. Rozi. Spremljali so jih msgr. A. Orehar, duhovni vodja J. Horn in novomašnik Andrej Zarnik. Tam sredi obsežne ravnine, daleč pred Sv. Rozo so nastopili svoje romanje. Krenili so peš z glavne ceste po stranskih poteh med vinogradi in posestvi, med gričevjem in pustinja.

Razdeljeni v male skupine so s svojimi vodji med hojo obdelovali v razgovoru verska poglavja iz svojih knjižic. Skupine so spremljali in jim pri debatah pomagali vsi trije duhovniki. Sonce je žgalo, prah je sušil grlo in dražil oči; a naši fantje in dekleta so vztrajali v sedemurnem pohodu ter se ob teh „žrtvicah“ poglobljali v skrivnosti Njega, ki nas je ljubil do smrti, do smrti na Križu in nam odprl pot v Življenje. Noge so postajale težke, a srca so se širila in vedno bolj odpirala Njemu, ki je čakal popolnega združenja z njimi v farni cerkvi pri Sv. Rozi.

Okoli 6 zvečer so se od polja izza postaje prikazale v večjih razdaljah, v razgovor zatepljene skupine. Korak je sicer pričal o telesni utrujenosti, a z zagorelih obrazov je sijalo notranje zadovoljstvo.

V cerkvi, kjer jih je pričakal domači župnik Ivan Tomažič, so ob prihodu zapeli „Marija, skoz' življenje...“, nato pa v doživeti zbranosti ter glasovni ubranosti za pričetek sv. daritve pričeli s pristopno pesmijo iz Mihelčičeve maše: „Tvoji bratje in sestre, o Jezus, vsi hitimo pred oltar, o Jezus...“ Pristopil je msgr. Orehar. Kratek nagovor med mašo je bil povzetek glavnih misli iz celodnevnega razmišljanja.

Pri darovanju so po skupinah z romanja pristopali k mašniku in mu v ciborij polagali svoje hostije, ki so jim jih ves dan nosili skupinski vodje.

Kakor je do sklepa maše, ki so jo romarji končali z mogočno „Zmagala si“, bilo vse odeto v neko pretresljivo in iskreno svetost, tako je potem na farovškem dvorišču na mah vse oživel. Utrujenost je minila in veselje je prevzelo vse. Z našimi fanti in dekleti je bil On, ki so se mu ves dan v premišljevanju bližali in se v večerni maši združili z Njim.

Resnobni, svetostni tišini ob popoldanskem prihajanju proti cerkvi pred sv. mašo je ob odhodu od Sv. Roze odgovorila glasna pesem, ko je tovornjak od farovža zavil po državni cesti proti Mendozi.

Poročevavec iz Mendoze

Danijelove zgodbe

27. DECEMBRA: Pravkar sem bil pri Andreju. Poslušala sva plošče; neki duhovnik mu posodi svoj pick-up. Dve novi plošči jazza sta sijajni.

Andreja imam rad, ker je simpatičen, pa tudi zato, ker je nesrečen; v šoli ga ne marajo: vedno mu nagajajo in mnogokrat jih skupi po krivdi drugih. Še dobro, da ni tiste vrste fantov, ki takoj popustijo. On vztraja. Poleg tega je srečen doma, dela skoro kar hoče. Staršev ni, le stara mama je pri njem.

29. DECEMBRA: Pišem v postelji. Ura je 10 dopoldan. Vendar sem lahko malo poležal, da si odpočijem po težkem trimestru. Mama sicer vedno pravi: „Jože pri tvojih letih že zasluži. Nikoli ni brez dela, ti pa zmeraj le lenariš.“ Samo Jože. Vedno Jože. On je idealen fant.

Meni je všeč leči na posteljo brez dela. Tedaj umirim dušo in krožim z mislijo... Ona sedaj gotovo čisti dom. Všeč mi je, ko jo vidim s predpasnikom. Lepa je moja mala Jasna.

Sam sem v sobi. Kako rad bi imel „svojo sobo“. Kadar je Janez doma, mi kar preseda, ker je premlad. Ne morem delati kar bi hotel. Tudi me ne pusti pri miru s svojimi otročarijami. Še mislit ne morem svobodno.

PRVI DAN V LETU ZVEČER: Danes zjutraj smo mami in atetu podarili novoletna darila. Bila je Punčkina ideja. Atu pipo, mami taško. Mama je jokala; tudi meni je šlo na jok.

Kako lepo je bilo danes. Niti enega prepira v družini in same dobre jedi. Le Jasno bi rad videl. Malo sem opazoval okrog njenega doma a je bilo vse zaprto. Gotovo je šla na obisk.

Ze po drugo leto poznam Jasno. Prvič sem jo videl nekega dne, ko smo šli po ređe. Od veselja, zaradi dobrega uspeha, je tekla kakor neumna. Tudi jaz sem bil vesel in sem tekel. Seveda sva trčila. Oprostil sem se prav neumno. Zardela je, jaz pa sem obstal in jo gledal, ko je odhajala... Potem sva se še velikokrat videla, a še nisem govoril z njo.

Srečno novo leto moja mala Jasna. Zavoljo tebe bi rad bil postaven in eleganten. Želel bi, da bi bila ponosna name.

2. JANUARJA. Pred nekaj trenutki me je Bernard poklical in mi pokazal neko nedostojno revijo. Jaz sem mu očital: 13 let in že bere take stvari. Ustrašil se je, če zve mama... Te stvari posojajo v nogometni šoli?

Proti večeru sem šel s Petrom in Andrejem, da smo odigrali revanžo v futbolinu. Nazaj grede smo srečali Jožeta, ki nam je plačal cigarete. Jože je res simpatičen. Škoda, da izgleda vedno zbit in utrujen. Sedaj dela kot dimnikar v nekem podjetju. To je res svinjsko delo.

Povabili smo ga, naj gre z nami, a je odklonil, češ da mora na sestanek. On ima vedno kake sestanke.

Zdi se mi pametno, da ti, dragi fantič, predstavim Jožeta, ker bo on igral važno vlogo v Daničelovem življenju.

Ko sem ga prvič videl, je bil star 13 let. Sedel je na pločniku, jedel kruh in grah v konzervi. To si je kupil z denarjem, ki ga je prislužil malo tu, malo tam. Zvedel sem, da je pred petimi dnevi ušel od doma, ker ga je oče, ki nikoli ni bil trezen, vedno pretetpal in mučil. Sedaj živi na cesti in spi v nekem skladišču oglja.

Tisti dan me je vprašal: „Je res, da živijo srečni ljudje, ki so tudi dobri in pošteni?“ Navedel sem mu nekaj primerov čestitov, ki sem jih dobro poznal. Govoril sem mu tudi o Jezusu, ki je vse ljudi ljubil in dal zanje kar je človeku najdražje: svoje življenje.

Od takrat sem ga večkrat videl. Pripravil sam ga za prvo odhajilo. Ko sem ga nekoč vprašal, če kaj moli, mi je odgovoril: „Od tistega popularstva, ko sem vas prvič srečal, vedno molim. Mislim na toliko fantov, ki so darovali svoja življenja, in govornim z Bogom sam kakor s prijateljem.“

Sedaj je Jože star 18 let in je član JOC-a (Katoliško delavske mladine). Razumel je, da obstaja Oče v nebesih in skuša še druge priuvesti do njega.

(Se bo nadaljevalo)

(Priredil A. M.)

Dnevnik Ane Marije

Torek, 6. junija.

Marjetici ni bilo všeč, da sem povabila Marijo na sestanek. „Prezgodaj je še,“ mi je rekla. Najvažnejše je, da dekleta delajo in pomagajo našim sošolkam. Če se jih povabi prezgodaj se razgovarjajo, izmenjavajo misli in ne gredo naprej. Med študentkami je zelo v navedi, da se razgovarjajo in pretresajo vprašanja in probleme. Ker so se o problemu veliko razgovarjale, so prepričane, da so že nekaj storile, čeprav ostane vse pri starem. Mislim, da je res tako, vendar se mi zdi, da je Marija že nekaj storila za svoje sošolke.

Marjetica mi je rekla, naj vseeno pride na sestanek, sedaj ko sem jo že povabila.

Zvečer.

Marija je navdušena. Ko sva se vračali s sestanka, sva se razgovarjali. Mislim, da mi je danes še bolj ugajalo kot zadnjič. Marjetica na prijeten način vodi sestanek. Pripravi dekleta do tega, da govorijo, same iščejo in najdejo delo, rešitev raznih težav in problemov. Julka je povedala, da je ena izmed sošolk v bolnici. Takoj jo je Marjetka vprašala, kaj bo storila zanjo. Z dvema sošolskama jo bo šla obiskat in v razredu bo organizirala, da ji bodo skupno kupile darilce. Potem se bodo sošolke vrstile, da jo bodo vsak dan obiskovale.

Potem smo prebrile poglavje iz sv. pisma. Kristus pripoveduje, kako bo na poslednji sodbi ločil dobre in hudobne, potem bo rekel dobrim: „Pridite k meni, ker sem bil lačen in ste mi dali jesti, bil sem

nag in ste me oblekli, bnilo sem bil in ste me obiskali itd.“ In dobri se bodo čudili: „Nikoli te nismo videli lačnega, žejnega, bolnega.“ „Da, kolikokrat ste to storili kakšeremu izmed mojih malih bratov, ste meni storili.“

Potem je prišel duhovnik, ki je duhovni vodja skupine. Razložil nam je odstavek iz evangelija in rekel, da moramo v vsakem bolnem reževu videti Gospoda.

Zvečer, pri večerni molitvi sem prosila Kristusa odpuščanja za vse zamujene priložnosti za dobra dela.

Sobota 1. junija

Marjetica bo šla na počitnice s skupino katoliških študentk na taborjenje v Španijo. Tudi mene je povabila, da bi šla z njimi. Niti mislim si ne upam, da bom lahko šla. Prosila sem mamo in očka. Nista mi odrekla, pa tudi obljubila mi nista. To bi bilo lepo. Veliko deklet se je prijavilo, tudi Marija Dolores bi šla.

Nedelja 11. junija

Očka je zelo slab. Popoldne je omedlel; mama se je zelo prestrašila. Očka čuti strašne bolečine v želodcu. On, ki je tako odporen, se je zvijal in stokal, čeprav se je očitno premagoval zaradi mame. Mama ga je le s prigovarjanjem, spravila v posteljo; in jutri bo poklicala zdravnika. Na pisalni mizi sem „pozabila“ vpisni list za taborjenje v Španiji.

Sreda 4. januarja

Z Marjetico sem se pogovarjala o sestanku. Najprej dekleta govorijo o svojem delu in težavah med tednom. V luči Evangelija skušajo dognati, kaj je prav in se nato odločijo za nadaljnje delo.

„Veš,“ mi je rekla Marjetica, „dekleta same rade delajo, le nekdo mora biti z njimi, da da njihovemu delu smer in smisel. Tebe nisem k delu nikoli silila, trudla sem se, da bi se ti polagoma strma odločila, da si pozabila nase in mislila, več na svoje sošolke, svoje domače. Na vsak način ne bi smelo smisla, da bi te silila, ker ima prostovoljno delo večjo vrednost.“

Četrtek 15. junija

Končno je očka le šel k zdravniku. Strašno je shujšal. Zdravnik mu je predpisal vsaj mesec dni strogega počitka in mnogo zdravil. Skoraj ves dan mora ležati v postelji. Vprašala sem mamo, ki je govorila z zdravnikom, kaj je očku, pa mi ni odgovorila; le žalostno me je pogledala.

Nisem si upala govoriti o taborjenju. Ob dekovi bolezni res ne morem misliti na razvedrilo. Ne samo zaradi stroškov, ampak sedaj res ni časa za to. Vendar se mi zdi, da bi mi to taborjenje dalo nekaj več kakor samo razvedrilo.

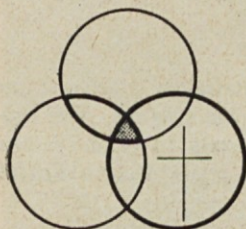
Priredila M. M.

(Drugič naprej)

Trije za zakon

(On, ona in Kristus)

Za fante

Test štev. 4

Že prvič, ko sta šla skupaj — na sprehod, na slovensko prireditev, v cerkev, v argentinsko družbo (če je nevesta Argentinka), na prvi obisk k njenim domačim — si bil „do ušs“ zaljubljen vanjo (ne zamerita!).

Toda — če dovoliš samo eno vprašanje — si pomislil, če ima osnovne, bistvene lastnosti pristne žene in matere?

Morda ti more pri tem pomagati tale anketa:

Ali je dekle, ki jo ljubiš, res zate?

	DA	NE
1. Je globoko in iskreno dekliška — po mišljenju, vedenju, načinu dela, oblačenju, česanju las, govorjenju in celo smejanju?	—	—
2. Ali jo boli in se ji upira, če vidi svoje prijateljice, da hočejo biti kakor fantje — v obnašanju, govorjenju, obleki?	—	—
3. Če srečata majhnega otroka — lepega ali zapuščenega — reče naravnost njemu ali tebi „materinsko“ pripombo?	—	—
4. So ji vseč otroci? Na primer, kadar govorita o svojih bodočih otrocih — se ti zdi že vsa v sanjah in srečna sredi med njimi?	—	—
5. Govori kdaj o lepoti in veličini doma? Je vesela ob misli na pohištvo in okras, s katerim bosta hišo spopolnila?	—	—
6. Govori z občudovanjem (spoštovanjem) o ženah, ki res skrbijo za lep dom in prijetno družinsko življenje?	—	—

7. Je sramežljiva? Je ni sram zardeti, kadar vajine oči nehote vidijo nedostojen prizor ali kadar vpričo nje govore predrzno in smešijo čiste in svete stvari?	—	—
8. Ljubi vsakdanje delo, brez pritožb in se ga ne naveliča, čeprav je težko?	—	—
9. Je urejena v osebnih stvareh (npr. soba, obleka, v službi ali v šoli...)?	—	—
10. Kadar si se hotel z njo prepirati je vljudno „branila“ svoje stališče, ne da bi ti očitala tvojih napak?	—	—
11. Čuti s teboj kadar si v denarni ali kaki drugi stiski ali hudo notranje potrta? Pokaže sočutje s tem, da te na primer bolj pogosto kliče po telefonu, da ti izkaže pozornost (čeprav ma'enkostno) ali da govori z večjo ljubeznijo o tvojih stvareh?	—	—
12. Ima iskreno rada svoje starše? Ti vedno govori o njih s spoštovanjem, čeprav jo morda v vsem ne razumejo in jo včasih morda brez razloga opcminjajo?	—	—
13. Skuša biti vesela in dovtipna tudi v hudem trpljenju in nesreči?	—	—
14. Kadar ji hočeš kupiti zelo dragoceno darilo — te prosi da kupiš njej bolj skromno, zato da denar prihranita za bodoči dom?	—	—
15. Zna kuhati? Jo zanima kako se skuha kaka posebna juha (na primer na obisku pri drugi družini) ali kako pripraviti praznično kosilo za mamin ali atov god? Ima rada čisto kuhinjo in kuhinjski ter namizni pribor?	—	—
16. Ali iz njenega nastopa in celotnega življenja diha iskrena dekliška čistost?	—	—

RAZLAGA:

Če si naštel 12 do 16 pritrdilnih odgovorov (DA), si v nevesti našel več kot biser: z njo se moreš poročiti z zaprtimi očmi (vsaj glede naštetih točk v gornjih vprašanjih; o drugem v naslednjih testih).

Če ne moreš naštetih niti 10 DA-jev, ptem... premisli!

Za dekleta

Je fant, ki ga ljubim, res meni primeren?

Morda si našla fanta, v katerega se ti zdi, da bi se z lahkoto zaljubila. In ker si resna in previdna, ti to ni dovolj. Zanima te, če bo tudi dober mož in oče. V neki meri ti morejo pri tem pomagati naslednja vprašanja (odgovori!):

	DA	NE
1. Ima privlačno osebnost?	—	—
2. Bi mogla zaupati vanj v vsakršni krizi?	—	—
3. Ima vesel značaj?	—	—
4. Je dovzeten za iskreno kritiko?	—	—
5. Je glede denarja vedno velikodušen?	—	—
6. Živi v miru z domačimi, s predstojniki v službi in s prijatelji?	—	—
7. Se zna obvladati?	—	—
8. Je radodaren in usmiljen do potrebnih?	—	—
9. Zaupa pametno sam vase?	—	—
10. Ima visoke cilje? — in istočasno hodi trdno po zemlji?	—	—
11. Je prizanesljiv s človeškimi čustvi drugih?	—	—
12. Ima prijeten in naraven značaj?	—	—
13. Je vedno in povsod olikan in prijazen?	—	—
14. Je po pameti natančen v malenkostih?	—	—
15. Ima rad otroke?	—	—
16. Je sorazmerno mirna oseba?	—	—
17. Ima precej smisla za dovtipe (humor, smešnice)?	—	—
18. Čuti s trpljenjem bližnjega?	—	—
19. Je zmeren v vseh svojih navadah?	—	—
20. Je dober prijatelj in tovariš?	—	—

Če fant, ki ga poznaš, doseže 15 ali več pritrtilnih odgovorov (DA), je zelo verjetno znamenje, da bo tudi dober mož in oče. Če ne sešteje niti 10 DA-jev, potem... pazi.

Oziroma, recimo, da je še sprejemljivo, če ima 12 pritrtilnih odgovorov — smeš upati, da ima precej možnosti za srečen zakon.

NOVICE IZ SLOVENIJE

Birmovanje v letu 1967. Birmovanje bo „če bo Gospod hotel“ v dekanijah: Ljubljana-okolica, Moravče in Zagorje ob Savi po naslednjem redu: Ig — 9. aprila (generalni vikar dr. Stanko Lenič); Brdo — 16. aprila; Blagonica — 16. aprila; Tomičelj — 16. aprila (G. V.); Moravče — 23. aprila; Peče — 23. aprila; Črnuče — 23. aprila (gv); Krašnja — 30. aprila; Št. Ožbald — 30. aprila; Dobrava pri Ljubljani — 30. aprila (gv); Sv. Katarina (gv) — 1. maja; Brezovica — 2. maja; Devica Marija v Polju — 7. maja; Št. Jakob ob Savi — 7. maja; Ljubljana - stolnica — 14. maja; Št. Gotard — 21. maja; Preska — 21. maja (gv); Izlake — 28. maja; Kolvrat — 28. maja; Sora — 28. maja (gv); Vače — 4. junija; Sv. Helena — 4. junija; Jesenice na Gorenjskem — 4. junija (gv); Št. Lambert — 11. junija; Polhov Gradec — 11. junija (gv); Št. Jurij pod Kumom — 18. junija; Dol pri Ljubljani — 18. junija; Zagorje ob Savi — 25. junija; Dobovec — 25. junija; Sostro — 25. junija (gv); Radeče pri Zidanem mostu — 2. julija; Svibno — 2. julija; Česnjice — 4. julija; Javor pod Ljubljano — 4. julija

(gv); Šmartno pod Šmarno goro — 9. julija; Želimlje — 9. julija (gv); Rudnik — 16. julija; Golo — 24. septembra.

Osebnostne spremembe. Za prosinodalna eksaminatorja sta bila imenovana dr. Marijan Smolik, docent teološke fakultete, in dr. Franc Perko, honorarni predavatelj teološke fakultete. — Za župnike so bili imenovani in dne 25. januarja 1967 v nadškofijski kapeli umeščeni naslednji dekani: Anton Petrič, župnijski upravitelj na Breznici; msgr. Viktor Zakrajšek, župnijski upravitelj v Trziču; Melhior Golob, župnijski upravitelj v Škofji Loki; prof. Marko Mihelič, župnijski upravitelj v Kamniku; Franc Vrolih, župnijski upravitelj na Brdu; msgr. Anton Smerkolj, župnijski upravitelj v Zagorju ob Savi; Anton Bergant, župnijski upravitelj na Igu; Ivan Sladič, župnijski upravitelj v Šmarju Sap; Vojko Seljak, župnijski upravitelj na Uncu; Alojzij Dobrovoljc, župnijski upravitelj v Ribnici na Dolenjskem; Anton Pogorelec, župnijski upravitelj na Fari; Mihael Zevnik, župnijski upravitelj v Dobrniču, in Ivan Pregelj, župnijski upravitelj v Leskovcu.

med nami v Argentini

Družabna prireditve „Duhovnega življenja“

V nedeljo, 29. januarja, je bila na slovenski Pristavi v Moronu letna prireditve „Duhovnega življenja“. Namen prireditve je poživitev zanimanja za verski tisk, nuditi rojakom zdravo razvedrilo in moralno ter denarno podpreti naš list, ki že 34. leto vrši med nami važno versko in narodno poslanstvo.

Začetek prireditve je bil dopoldne s sv. mašo; daroval jo je g. msgr. Anton Orehar in po evangeliju v pridigi poudaril pomen verskega lista in tiska med nami ter naše dolžnosti do njega.

Po kosilu in v popoldanskih urah do večera je bilo poleg proste zabave: bogat srečolov, nagradno žrebanje naročnikov „Duhovnega življenja“ in nagradno žrebanje dopisnikov „Božjih stezic“. Posebej je bilo organizirano tekmovanje v raznih igrah za naraščajnike in naraščajnice. Po srečolovu,

žrebanju in tekmovanju so rojaki ostali na Pristavi do noči. Vsem sodelavcem in udeležencem prireditve se „Duhovno življenje“ zahvaljuje za vso pomoč in jih že sedaj vabi na prireditve prihodnjega leta.

Počitnice v Argentini

Meseči od decembra do marca so v Argentini čas počitnic. Tri poletne mesece ni šole in po tovarnah ter drugih podjetjih so večinoma v tem času splošne počitnice. Kot posebno zadnja leta, tako smo tudi letos odšli v razne letoviške kraje: v gore (v Bariloče), v planine (v Córdoba), k morju (v Mar del Plato, v Miramar in v druga obmorska letovišča). Največja skupina rojakov je poiskala odih v počitniškem domu dr. R. Hanzeliča v kordobskih planinah. Tu je srečno počitnikovala tudi peta otroška kolonija v začetku januarja. Fantje so taborili v Chascomusu, prav tu tudi mlajša dekleta, članice SDO pa v Miramaru. Manjša skupina fan-

tov in deklet je taborila v Bariločah. Z začetkom šole in jeseni smo začeli „nepočitniški“ čas.

Msgr. Anton Orehar — imenovan za člana duhovniškega sveta buenosaireske nadškofije. V marca 1967 je buenosaireski nadškof kardinal Caggiano imenoval msgr. **Antona Oreharja**, direktorja slovenskih dušnih pastirjev v Argentini, za člana duhovniškega sveta buenosaireske nadškofije.

Duhovniški svet je nova ustanova. Določil ga je II. vatikanski vesoljni cerkveni zbor za pomoč pri vladanju škofije.

Duhovniški svet v Buenos Airesu šteje s kardinalom Caggianom, ki ga vodi, 27 članov. Tretjino članov je imenoval kardinal sam, dve tretjini pa je bilo izvoljenih. Kardinal je imenoval: msgr. Derisi-ja, rektorja katoliške univerze v Buenos Airesu; msgr. Nolasca, rektorja velikega in malega semenišča v Buenos Airesu; predsednika zbora buenosaireskih župnikov; predsednika Višjega sveta katoliške vzgoje; glavnega asistenta buenosaireske KA; msgr. Antona Oreharja, direktorja slov. dušnega pastirstva v Argentini; zastopnika tajništva argentinskega episkopata in zastopnika bolniških kaplanov.

Izvoljeni pa so bili: msgr. Novoa, zastopnik stolnega kapitlja; zastopnik obeh semenišč, šest zastopnikov župnikov; zastopnik asistentov apostolskih organizacij; zastopnika redovnikov; trije zastopniki profesorjev in drugih duhovnikov.

Velikonočne duhovne obnove smo imeli na različnih krajih Velikega Buenos Airesa, kjer živi precej dobro organizirana slovenska skupnost. Kraji duhovnih obnov (govori, molitev in spovedovanje ter sv. maša s skupnim sv. obhajilom) so bili: **Berazategui** — 1. marca (g. dr. Alojzij Starc); **Carapachay** — 2. marca, 3. in 5. marca (g. svetnik Alojzij Košmerlj, g. Matija Borštnar in za zaključek g. msgr. Anton Orehar); **Ezeiza** — 12. marca (g. msgr. Anton Orehar); **Hurlingham in Villa Tesey** — 10. in 11. marca (g. msgr. Anton Orehar); **Morón** — 3. marca, 4. in 5. marca (g. msgr. Anton Orehar); **Morón—Agrícola** — 17. in 18. marca (g. msgr. Anton Orehar); **Ramos Mejía** — 16. marca, 17. in 19. marca (g. dr. Franc Gnidovec); **San Justo** — 2. in 3. marca (g. Franc Sodja, CM); **San Martín** — 17. in 18. marca (g. Franc Urbani-ja) in zaključek 19. marca (g. msgr. Anton Orehar); **San Fernando** — 12. marca (g. Jurij Rode); **Slovenska vas** — 17. marca, 18. in 19. marca (g. Franc Sodja, CM.).

Duhovne vaje za mladino. V februarju in v marcu so bile v štirih skupinah duhovne vaje za slovensko mladino. V prvi skupini so bila dekleta, ki so že izpolnila 17. leto. Prišlo jih je 53. V drugi skupini so bila dekleta do 17. leta starosti. Teh je bilo 67. V tretji skupini so bili fantje do 17. leta starosti. Udeležilo se jih je ravno 50. V četrti skupini pa so bili starejši fantje nad 17. letom. Teh je bilo 48. Tako je čez 200

mladih slovenskih fantov in deklet pripravilo svoje duše na praznik Gospodovega vstajenja. Dekleta iz prve skupine so imele zaprte duhovne vaje v Villa Devoto v Buenos Airesu v prostornem zavodu. Ostale skupine pa so bile v škofovem zavodu v Adroguéju. Vse štiri skupine duhovnih vaj je letos vodil g. Franc Sodja, CM, ki je lansko leto prišel iz Kanade v Argentino.

Pričetek slovenske osnovne šole v Argentini. V nedeljo, 5. marca so se slovenski šolski otroci s starši zbrali v Slovenski hiši v Buenos Airesu k uvodni sv. maši. Sv. mašo je daroval g. msgr. Anton Orehar; v cerkvenem govoru je ob nedeljskem evangeliju razvil misli za življenje in delo v novem šolskem letu. Sv. mašo so otroci pod vodstvom učiteljstva lepo sodarovali. Petje je spremljal na harmoniju g. Štefan Drenšek, pevovodja slov. pevskega zbora v San Justu.

Po sv. maši so otroci slov. šole Antona Martina Slomška iz Ramos Mejije pripravili lep nastop. Za izvedbo tega so se trudili ga. Vera Holozan, učiteljica slov. šole v Ramos Mejiji, g. Franc Holozan in g. Ljubo Berlot. Naslov prireditvi je bil: „Kje dom je očetov?“ (V prvem delu prireditve sta se na lepo opremljenem odru v dvorani Slovenske hiše pogovarjali dve dekletici (Anči Kočar in Verica Breznikar) o domovini svojih očetov, o Sloveniji. V drugem delu je sledil prikaz lepih skioptičnih slik slovenske domovine in velikih slovenskih mož

(Rožmana, Jegliča, Slomška, Baraga, Kreka, Korošca, Prešerna, Čankarja...), s spremljavo na zvočnem traku slovenskih deklamacij, pesmi in glasbe. Prireditev je zaključil dekliški zbor tečaja Antona Martina Slomška s pesmijo Slovenec sem.

Slovenska osnovna šola v Argentini, katero je lansko leto obiskovalo okrog 800 slovenskih otrok, bo tudi v letu 1967 povsod tam, kjer je bila lansko leto. Ti kraji so: Adrogué, Bariloche, Berazategui, Buenos Aires, Carapachay, Hurlingham, Mendoza, Miramar, Morón, Ramos Mejía, San Justo, San Martín, San Miguel, Slovenska vas in Transradio. Vsi ti kraji razen Mendoze, Miramarja in Bariloč so na področju Velikega Buenos Airesa.

SLOVENCİ V SVETU

Slovenski graditelji v Minnesoti (ZDA)

Rev. msgr. Janez Schiffrer, ki je pred kratkim odšel v pokoj, je v Chisholmu zgradil cerkev sv. Jožefa, katero je okrasil in obogatil s svojimi umetninami umetnik France Gorše. Rev. Janez Šuštaršič je postavil novo cerkev in župnišče. Rev. France Gaber gradi poleg cerkve še župnišče in šolo. Rev. Stan-ko Dolšina katehetsko središče, njegov brat Rev. Janez Dolšina je v Nashwauku dokončal graditev nove cerkve, pred tem je pa že dovršil tri cerkve in dve župnišči. Njegov sosed Rev. Jože Vevk je tudi postavil novo cerkev v Cooku.

spomini poročevavca iz Kristusovih časov

„Pridite pomagat, da pripravimo pot Gospodovo!“

Samuel je kar ubogal, midva z Jakobom sva pa še naprej gledala to delo, ki je bilo za naju nekaj nenavadnega. Po skalovju na vrh grebena, kjer sva opazila, da se ta steza združuje s potjo, ki prihaja od severa.

„Ta pot,“ mi je pojasnil Jakob, „je vsekakor tista, ki drži iz Scitopolide, kjer se razcepi: en odcepek vodi proti severu do Tiberije, drugi pa se obrne proti zahodu in po Jezraelski dolini vodi skozi Nazaret odondod pa čez Ezdrelonsko ravnino.

Steza, ki jo je bil zgradil Janez, je bila povsem zravnana in je malo visela, čeprav je tu bila huda strmina. Da je mogel Janez delo tako opraviti, je moral najprej izkopati globoko zaseko. Pri tem je ruval velike skale, ki so se strkljale skoraj do reke. Z gramozom pa je zasul kotanje, ki so mu bile na potu. To je bilo pravo rimsko delo!

Po tej stezi je po en človek hodil zelo udobno. Vsa je bila tlakovana z zbito prstjo, da je bila za hojo

res udobna. Sam Janez jo je tlačil in zbijal z velikim deblom.

Srečanje s Krstnikom

Radovednost me je bila prignala prav do vrha te čudne poti. Hotel sem poskusiti, kako se hodi po njej. Tedaj pa zagrmi silen glas, da je odmevalo po vsej dolini:

„Neobrezanca, nazaj! Ne oskrunita Gospodove poti s svojimi nečistimi nogami!“ Z Jakobom sva se brž umaknila. A Krstnik — bil je namreč njegov glas — naju je jezno gledal...

Stopila sva navzdol. Velike skaie so še grmele v dolino in se grmadile blizu tam, kjer je Janez krščeval.

Vse dopoldne so vneto delali. Najtežje delo je bilo že opravljeno. In na koncu poti je neko drevo še zapiralo prehod. Bilo je brez listja, deblo pa polno grč. Krstnik pristopi k deblu, vzame sekiro in začne sekati prav pri korenini.

Potem je krščeval...

Sonce se je približalo višku.

Janez je zasadil sekiro v deblo in odšel krščevat. Zbrana je bila že

velika množica ljudstva. Nekateri so prišli, da iz Janezovih rok prejmejo krst, drugi pa iz radovednosti gledat, kaj bo počel Janez, katerega imajo ljudje za preroka.

„Ali gledaš tiste tam?“ me je vprašal Jakob, ki je zaslutil moje misli. „Eni so farizeji, drugi saduceji. Ze od daleč jih moreš razločiti po vedenju in po oblekah.“

„Da so tukaj farizeji in saduceji?“ sem se zavzel.

Freden mi je Jakob mogel odgovoriti, je vsa množica, ki se je dotlej glasno pogovarjala, utihnila. Kakor bi odrezal. Janez se je bližal reki...

Atlet po telesu in duhu

Tedaj sem si po mili volji mogel ogledati tega čudovitega moža visoke postave in atletskega života. Od pokore koščeni obraz ga dela starejšega, kakor je bil v resnici. Njegov stric Samuel mi je zatrjeval, da ima blizu trideset let, a Janez jih kaže več ko štirideset. Oblečen je v kratko vrhnje oblačilo temno-kostanjeve barve, a brez rokavov. Blago je raševina iz kamelje dlake. Okoli ledij ima prepasan jermen. Roke, noge in kosmate prsi, ki se vidijo izza odpetega gornjega dela kratke tunike, — vse je od sonca ožgano. In vse jasno priča, da ta orjak noč in dan ter ob vsakem vremenu prebiva samo zunaj. Hodi hitro in trdno. Tako stopa človek, ki noče zapravljati časa in ki pozna svojo pot. Čeprav telesni gibi razodevajo nemirno нрав, vse drugo vedenje izpričuje nekako — da tako rečem — divje veličanstvo.

Rojen voditelj!

Na prvi pogled moraš spoštovati tega moža. Pozna se mu, da je zato ustvarjen, da organizira in ukazuje. Z eno besedo: rojen voditelj!

Lep možki obraz in značaj

Koščeni obraz, ki sem ga že omenil, je kakor vdet v okvir divjih bujnih las, ki mu kar vro z glave ter v dolgih grivah padajo po plečih. Prsi mu pokriva kodrasta in dolga črna brada. Kar vidi se, da se škarje še nikoli niso dotaknile tega divjega lasovja. Nazarenc je, kakor mi je povedal Samuel. Orlovski nos je podoben kljunu ptice — ujede. Za tenkimi in rdečimi ustnicami se sveti belo in pravilno zobovje. Štirioglata spodnja čeljust razkriva odločen značaj. Ako bi bil ta mož zrastel sredi civilizacije in ne kot puščavnik živel v puščavi, bi bil vzor resnično lepega moža.

Nič zoprnega ni na njem. Pač pa je vse njegovo vedenje dostojanstveno, da ga človek mora spoštovati.

Roke, glas in oči — moliles, preroka

Najbolj zanimive na tem možu pa so roke in oči. Čeprav so mu roke ožgane od sonca in od telesnega dela žuljave, so s svojimi dolgimi in nežnimi prsti vendarle roke asketa, molilca.

Punčice v očeh mu zažare ko črno jeklo, kadar grmi proti grehu. Pa se hitro spremenene v krasno sinje, kakršno je sinje nebo nad Judejo, in njihov pogled se zgublja nekam v neskončnost, ko ves prevzet od navdušenja spregovori o Njem, ki pride za njim. Tedaj je kakor navdihnjen

(Drugič naprej)

ZLATO VEČNEGA JUDA

Spisal: H. Wast

Ilustriral: H. Gorazd

In če je kdo ne bo priznal in ne bo izpolnjeval tega naročila, naj ve, da njegov kruh ni kruh Juda, da je njegovo vino goja, da je njegovo sadje gnilo in da so njegove knjige čarovniške knjige. Poreži zizithe z njegovega plašča in strgaj mezuzo njegovih vrat. Ne jej in ne pij z njim, tudi ne obrezuj njegovega sina. In če piješ iz kozarca, ki je steklen, ga razbij, in če je iz srebra, ga raztopi v ognju, zakaj to je nahri, pogan.“

Nekateri so kletev poslušali z grozo, drugi malobrižno. Večina izmed njih ni vedela, kdo je don Justin Adalid, niti ne, kakšne posle bi mogel kdo izmed njih kdaj z njim imeti.

Mavricij Kohen je v globokem razburjenju prosil za besedo in se približal oltarju. Zenice so mu žarele za velikimi, zlatimi naočniki. Lica so mu gorela, rdeči, redki lasje so mu sršeli. Ali ga je navdajalo sovraštvo do Blumena, ali verska zagrizenost, ali ga je grizlo razočaranje v trgovskih upih?

Ko je govoril, se je zdelo, da Zaharija Blumen spi.

„Spomnite se, bratje, da se bližajo časi, ki so jih oznanjali preroki. Čez devetinosemdeset let, kakor pravi naš Zohar, knjiga sijaja, ali leta 1966 po krščanskem štetju, bo vstal pravi Kristus, ki bo dal Izraelu gospodstvo nad vsemi narodi. Svet je bil ustvarjen samo zaradi Izraela, tako pravi Talmud. Pregarjali so nas, nas razprtili. S tem so nas razsejali po vsej zemlji in prodrli smo tako po vseh državah. Uničili smo pravice razredov in kron in izumili pravice zlata, malika, ki ga je najvišji duhovnik Aron povzdignil v puščavi na oltar in so ga Mojzesovi Izraelci častili.

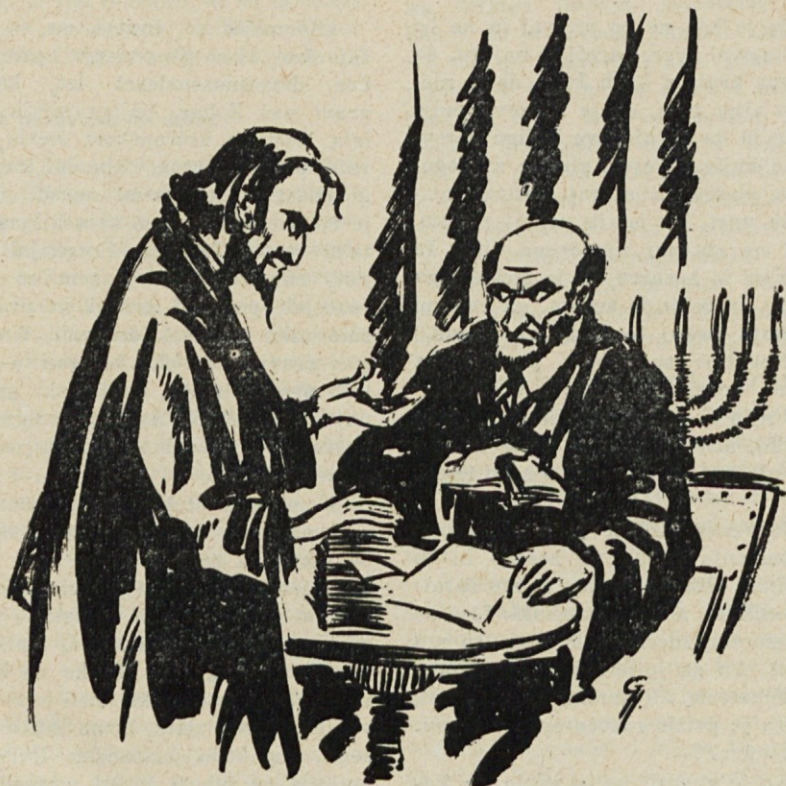
Komaj odstotek vseh ljudi nas je, pa imamo v rokah polovico vsega bogastva na zemlji. Ni se nam treba bojevati za drugo polovico. Zadoštovalo nam bo, če se polastimo vsega zlata, ki sestavlja komaj stotinko vesoljnega bogastva. In ko ne bodo vlade ne posamezniki imeli v rokah več niti trohe zlata, bomo lahko dosegli, da bodo krščanska ljudstva umirala od lakote in od mraza, čeprav bodo imela vse žito, vse črede

in vse rudnike, kar jih je na svetu. Kajti ne bodo mogli tistega, kar imajo preveč, zamenjati za ono, česar potrebujejo, in ne bodo sposobni, da bi zanikavali nauke, ki smo jim jih vbili v glavo mi.

Zato si ne bomo pridobivali ne hiš, ne polja, ne posestev, ki jih ni moči prenesti, ne skriti in ki bi nam obrabila srce od obljubljene dežele.

Tebe pa, ki bi si rad nagrabil polja in kmetij, tebe vprašam: Ali se boš pokmetil? Kaj ne poznaš izreka v Talmudu: 'Tisti, ki ima sto srebrnikov, naloženih v trgovini, je

meso in pije vino, tisti pa, ki jih ima v polju, bo jedel travo.' Zato te rotim in ti pravim, kakor mi velevala duh našega rodu: 'Ne obdeluj tuje zemlje, saj boš potem imel priliko obdelovati zemljo Izraelovo. Ne ustanovi se v nobeni deželi, ker se boš s tem izneveril spominu svoje domovine. Ne uklanjaj se nobenemu gospodarju, ker nimaš nad sabo drugega kakor Jehova. Živi in skrbi zate tako, kakor da bi bil vedno na potu in tik pred odhodom, in kmalu bo dan, ko boš zagledal gore svojih dedov, in te gore bodo središče sveta;

Blumen kupuje Adalidovo hišo

sveta, ki bo služil za podnožje tvojim nogam.'“

Razgretemu Kohenu so na čelo stopile debele potne kaplje.

Zaharija Blumen ni nič odgovoril. Zdelo se je celo, da ni Kohenovega namigavanja niti zapazil. Zbor se je molče razšel.

Na cestnem oglu sta se Kohen in Blumen spet srečala in stopila v isti tramvajski voz.

In to noč se je zgodilo, da je Blumen dal sprevodniku deset centavov in rekel Kohenu:

„Mauricio, plačam ti tramvaj.“

Mauricio pa se je naredil, kakor da ne razume, pa je pustil, da je Blumen plačal zanj.

II.

Zaharijev začetek

Ljudje, ki so videli Zaharijo Blumen, kako se vrača v svojo luknjo na Paseo 9 de Julio s povaljanimi obrednimi kodri, z rdečo brado in bledikasto, tvorasto poltjo, bi ga nikdar ne prepoznali, če bi ga bili videli kot gospoda v fraku, gladko obritega, brez posvaljkanih kodrov, kakršen je okrog desetih zvečer odhajal z doma, da se udeleži poroke starejše hčere dona Justina Adalida.

Posrečilo se mu je, da si je po čudnem talmudskem določilu kupil v sinagogi pravico, da uniči tega bogatega posestnika.

Toda posli so nekaj, prijateljstvo je pa drugo.

Blumen je bil zdaj mož, za katerega so se pulili ne samo tisti, ki so ga potrebovali, marveč tudi taki, ki menijo, da si morajo biti dobri z vse-

mi bogatimi, tudi če niso uglednega porekla, ne prav posebno dobrega slovesa.

Zaharija si je zaradi zvez na borzi in v bančništvu začel počasi utirati pot v salone. In ko je prišel do spoznanja, da je njegova zunanjščina smešna, je sklenil, da jo bo spremenil.

Pri najboljšem krojaču v prestolnici si je dal delati frak in je čakal prvega vabila.

Kmalu je prišlo povabilo od Adalida.

Prireditve v Adalidovi so zmeraj pomenile velik dogodek v buenosaireskem življenju. Zahariju pa je bilo vabilo po godu tudi zaradi tega, ker mu je omogočilo, da bo pogledal v notranjost hiše, po kateri so se mu od zunaj tako cedile sline.

Dal je poklicati brivca in pred očmi osuple Milke mu je velel, naj ga ostrize in obrije po modi.

Žena in sin se ga nista mogla nagledati v tem fraku, z belim poprsjem, z bleščecimi novimi rokavicami ter z rožo v gumbnici. Gibkost, preprostost, skromnost, s katero je nastopal v javnosti, vse to so bile neznane čednosti pri njem, kadar je bil doma. V svoji hiši je prestoloval in metal strele kakor Bog na Sinaju. Kadar sta se v njegovih zenicah zasvetili rdeči iskri, znamenji nevihte, sta lepa Milka in boječi mati Zaharija pohitela na cesto ali pa sta iskala zavetja po kotih.

On pa je odgovoril:

„Kakor se zares imenujem Zaharija, prišel bo dan, ko bodo celo moji psi lahko prišli v Adalidove salone.“

Zaharija se je polagoma, po stopnicah, vzpenjal na višine družabnega življenja. Ze se mu je nekajkrat posrečilo, da se je približal samemu predsedniku republike. Težje pa je bilo, priboriti si dostop v prestolniške bogatinske hiše.

Adalidovo slavje bo njegov ognjeni krst. Zatrdno so ga povabili tja, ker so upali, da ne bo prišel.

Bali so se, da ga bodo zagledali v obleki počestnega kramarja.

A ne! Zaharija je že prav dobro videl, kako se spodobi priti v družbo.

Ni mu bilo mar, da so se tisti ubogi gojim, kristjani, posmehovali njegovemu okorelemu govorjenju. Zaharija je bil na zunaj skromen in ponižen, v duši pa ponosen. O pravem času se bo znal otresti zunanje ponižnosti in bogatini se bodo še pulili za njegovo prijateljstvo. In njih žene, še ošabnejše od njih samih, in še bolj izbirčne, bodo vabile Milko k sebi.

„Gospod, gospod,“ je mislil Zaharija. „Takrat bom tudi jaz razmetaval denar za dragulje. Prava reč! Brilljanti in biseri so kar dobra nalozba, če jih pametno kupuješ.“

Brivcu, ki ga je ocedil in mu pomagal pri oblačenju, je podaril površnik.

„Imel ga boš za v sinagogo, Samuel.“

„Da, da. Na moj kipur ga bom oblekel,“ je odgovarjal Samuel in s zraven mislil da mu bo drugi Jud na isti cesti dal zanj najmanj dva pesos.

Mali Zaharija je drvel na Plaza de Mayo pred hotel Nacional. Obtekel je vso vrsto kočij, ki so čakale

tam, si izbral eno po svojem okusu ter jo pripeljal pred hišo za očeta,

„Na tako slovesnost se ne spodobi da bi človek hodil peš,“ je dejal Blumen se dotaknil mezuze nad vrati in si poljubil prste.

Pri slovesu ga je žena za slovo zbodla:

„Stavim noge, da so ono povabili.“

Ni bilo treba povedati katero. Ona, to je bila žena Mauricija Kohenova, ki je imela že dostop na vse kraje in je iz Aranovega potomca naredila vplivno osebnost.

Zaharija je zadržal jezen gib ker se je domišljjal, da je Saro Zytovo svoje dni zavrgel zaradi lepih Milkinih oči. Po pomoti ali nalašč in preračunano? Kdo ve!

Če je bilo med bančnikoma veliko, je bilo še hujše med njunima boljšima polovicama, med Milko Blumenovo in Saro Kohenovo.

Ta je oni bila nevoščljiva zaradi njene sreče ona pa njej zaradi njenih družabnih zvez. Če so Kohenovo bogastvo cenili na milijon, so Blumenovo najmanj na pet milijonov. Vendar bo stremljiva Milka ta večer sama in čemerna pila svoj čaj, Sara pa bo razkazovala svoje ovrtnice sunljivega porekla pod Adalidovimi lestenci.

Plinska svetloba je z mavrico ožarjala postavo novodošlega gosta. Radovedneži so mu odprli pot, ne da bi ga bili spoznali. Služabnik mu je vzel klobuk, površnik in palico. Hišni gospodar je prihitel, da sprejme gosta in je začuden obstal:

„Vi ste... Blumen “

„Na službo...“

Mauricio Kohen njegov nasprotnik tisti večer v sinagogi, je stal v salonu z ženo. Oba sta pritekla, da vidita čudež: Zaharija Blumen, oblečen po modi!

Sara ga je poklicala s tistim imenom, ki bi bil rad videl, da bi bilo pokopano sedem milj globoko pod zemljo:

„O moj dragi Zabulon! Kaj si pa naredil s svojo očaško brado? Kaj bo dejala uboga Milka? Kaj ona ni prišla? Za kaj pa nisi pripeljal še svoje fletne žene?“

Zaharija je preklel svojo zvezdo, povedal nekaj besedi in se izmuznil od te ženske, ki ga je tikala kakor hlapca.

„Tako sta prijatelja s Saro, da se vede do tebe kar domače.“

„Da... da... To se pravi, med nami...“

Pobegnil je znova, da mu ne bi bilo treba pripovedovati, da je bila Sara pred dvajsetimi leti žena njegovega brata Davida. Izgubil se je v gneči povabljenih ter pozdravljal vse povprek, ne da bi vedel, kateri skupini naj bi se pridružil.

Begal je sem in tja, dokler mu ni prestregel poti prevejan, nesramen fant, ki ga je odpeljal k mizi z jedili.

„Alo, pojdiva na šampanjec da se pogovoriva o poslih. Jaz sem Rogelio najmanjši izmed baronov Adalidov. Imam še šestletno sestro. Jaz imam petnajst let, torej znam jaz več kakor ona. Oni tam se norčujejo iz mene, ker ne maram delati. Jaz pa jim odgvarjam, da je oslarija, če imaš pet milijonov, pa siliš v nevarnost da boš ob nje, če hočeš

iz petih narediti šest milijonov.“

Zaharija je dvignil roko da bi si pogladil svaljke kakor po navadi, toda neodločna roka se je dotaknila gladkega lica.

„In kaj je tisto, kar znate prijatelječek?“

„Živeti!... Mislim da imate radi trpek šampanjec, kajne? Sladkost je za ženske... Dobro, poslušajte. Želim, da bi bili vi moj bankir.“

Zaharija je popil kozarec in sladko vprašal:

„Ali lahko prosto razpolagate s svojim imetjem?“

„Pravzaprav ne. Toda kadar bo stari... saj veste, nič ni večnega na svetu in ta ali oni dan utegne priti vrsta nanj, mati je že umrla in po njej imamo bratje vsak po dva milijona. Če stari ne bo kaj zagospodaril, bomo podedovali še vsak po pet ali šest milijonov.“

„Sveti Bog! Nadaljuj, fantič, to me zanima...“

„Recimo, da jih ne bo več kakor pet, da jih ne bo več kakor štirje. Štirje ki jih bom dobil, in dva, ki ju imam, to je šest. Ali more mlad človek živeti kje v Parizu ali v Londonu ali na Dunaju z obrestmi od šestih milijonov?“

„Mislim da! Več kakor živeti! Lahko celo umrete, če boste kaj pohiteli z zapravljanjem svojih obrestí.“

„In kakšne so obresti od šestih milijonov?“

„Kakor jih naložite. V hiše, v polja, v krave?“

„Ne v hiše, ne v polja ne v krave. Hočem gotovino. Dobre vknjižbe! Moj oče in bratje so nesrečneži. Niti dihati ne morejo, tako se

ženo za denar, da ga ne izgube. Žive tako, da kupujejo in prodajajo, izboljšujejo svoje kmetije, zaokrožajo svojo posest, vstajajo ob zori in garajo ves dan kakor zamorci.“

Zaharija mu je pritrdil. Ljudje so delavnost Adalidovih navajali za zgled.

„Velik ponos mojega očeta je, da ga imenujejo pionirja argentinskega napredka. Bedarija! Vzemite drug kozarec! In dobro me poslušajte. Vi ste Jud, jaz sem kristjan, zato bolj zaupam tistim, ki obiskujejo sinagogo kakor onim, ki hodi-jo v stolnico.“

„Hvala lepa.“

„Mislim na posle. Noben Jud ne obuboža. Kristjani pa tavajo in se opotekajo. Zato bi rad svoje posle zaupal kaki judovski banki.“

„Na primer banki Blumen?“

„Tako je. Ko bo prišla vrsta na mojega očeta, saj me razumete, ne bom sprejel niti krave niti kosa zemlje, niti hektarja polja. Če me bodo k temu prisilili, bom vse takoj prodal in denar izročil vam, vi mi ga boste pa naložili na dobre vknjižbe. Niste mi povedali, kakšne obresti lahko daje šest milijonov... še kozarec? Zdaj, moj bančnik in prijatelj, povejte mi, zakaj vas ti-stale rdečka tika in zakaj vam pravi Zabulon?“

Zaharija je naglo poiskal razlago za silo in jo pobral, brž ko je mogel. Fant ga je zares komaj poslušal. V salonih so plesali elegantni pari. Bil je nevoščljiv starejšim za to zabavo, zakaj z njim so še vedno ravnali kakor z zavodarjem.

Zaharija je trenutek, ko se je fant zagledal v plesalce, izkoristil, da je

izginil. Torej se mu je le posrečilo utreti si pot v visoko družabno življenje. Ljudje so ga nocoj že videli v brezhibni obleki in z novim obrazom. Kmalu bo vabil kar deževalo-

„Ah, Milka! Da nisi bila tako lepa bi bil jaz gospodar Sarinega srca. In ne bi si predrznila klicati me za Zabulona... Naj bo preklet!“

To je bila stara zgodba. Stara dva Zytova sta se zaradi enega pogromov, v katerih so poljski kmetje Jude preganjali s krvjo in ognjem, izselila v Argentino z edino hčerko Saro, ki je tedaj imela pet ali šest let.

Preganjala jih je zla sreča in slabo zdravje. Stara sta umrla in zapustila v revščini petnajstletno Saro, ki si je kmalu poiskala varstva v hiši dvojčkov Zabulonov, potem se je pa z enim izmed njih poročila. To je bil David, ki je bil pametnejši od obeh, zraven tega je pa še jecljal.

David in Matija sta bila dobra in pridna fanta. Edino imetje, ki sta ga prinesla s seboj iz Varšave, je bil zamaščen kaftan in kožuhovina-sta kučma namesto klobuka.

Dospela sta v Argentino pravi čas, kajti kmalu nato se je začela vojna.

Jud je že od nekdanj rajši imel vojno kakor mir, ker mir ne rodi velikih kupčij.

Kadar se knezi zemlje pripravajo med sabo in se ljudstva pobijajo, tedaj zna oko, ki je vajeno brati zagonetne hebrejske pismenke v tal-mudu, prav tako spretno odkrivati krasne poslovne možnosti.

(Bo še)

(Nadaljevanje s str. 224)

usmiljenja in Bog vse tolažbe; *Pater misericordiarum et Deus totius consolationis* (2 Kor 1, 3)? Ali nisi ti rekel, da nočeš daritve, marveč usmiljenje? „*Misericordiam volo et non sacrificium* — Usmiljenja hočem in ne daritve“ (Mt 9, 13; Oz 6, 6). In ali nisem prav jaz, ubog grešnik, čudo, čudež tvojega usmiljenja? Jaz sem zgubljen ovčica in ti si Dobri pastir, ki si v hudih skrbih tekel za menoj, me končno našel, bil tisočkrat tako srčkan in ljubezniv do mene, potem pa me zadel na svoje rame in me vesel nesel v ovčjak. Jaz sem tisti nesrečnež, ki so ga na poti v Jeriho roparji napadli, pretepli, ga ranili, ga do nagega slekli, tako da je bil že na koncu življenja. In ti, usmiljeni Samarijan, si me spravil pokonci, si vлил vame vina, to je: dal si mi razumeti tiste strašne resnice, ki so me dvignile iz otopelosti; mazilil si me z balzomom svojih tolažb, skratka: naredil si me deležnega obilne darežljivosti svojega dobrega srca. Jaz pa, joj, sem bil, žal, izgubljeni sin, ki sem razmetaval tvoje imetje, naravne in nadnaravne darove, ter sem zašel v najbolj nesrečne razmere, ker sem bežal daleč od tebe, ki si Beseda, po kateri je vse nastalo (pr. Jn 1, 3) in brez katere so vse stvari slabe, ker niso nič. In ti si moj preljubeznivi oče, ki si me praznično sprejel, ko sem se spametoval, pustil grešno preteklost, se vrnil v

tvojo hišo in znova iskal zavetja v tvojem zatišju, v tvojih objemih. Ti si me znova sprejel za svojega sina, si me spet posadil za svojo mizo, se skupaj z menoj veselil ter me znova naredil deležnega svoje dediščine! Kaj pravim? Jaz sem verolomen učenec, ki sem te izdal, domišljjav učenec, ki sem te zatajil, prostak, ki sem te zasmehoval in sramotil, krutež, ki sem te ovenčal s trnovo krono, te bičal, ti naložil križ, te žalil v svojem trpljenju, ti dal zausnico, te napojil z žolčem in jesihihom in, joj, jaz neusmiljenec sem ti prebodel srce z mrzlo sulico. Vse to in še več sem naredil z grehi. Oh, kakšna ponižujoča misel zame! Misel, ki mi mora z živo silo prikljucati iz oči najbolj grenke solze kesanja! In ti, ti si moj dobri Jezus, najkrotkejše jagnje, ki si me imenoval svojega prijatelja, se ljubeznivo oziral name, ko sem bil v grehu, me blagoslavljal, ko sem te preklinjal; na križu si zame molil in storil si, da se je iz tvojega prebodega srca razlil potok božje krvi, ki je opral moje grdobije in obrisal hudobije moje duše; iztrgal si me smrti iz objema, ko si umrl zame; in ko si premagal smrt, si mi prinesel življenje ter mi odprl raj. O ljubezen, o ljubezen Jezusova! Končno je vendar ta ljubezen zmagala in jaz sem s teboj, o moj učenik, o moj prijatelj, o moj ženin, o moj oče; glej, tu v tvojem srcu sem! Kaj torej hočeš, da storim? Jaz sem hodil lakota ne uboštvo ne mraz ne stiske ne muke ne smrt (pr. Rimlj 8, 39).

Priredil dr. F. Žakelj

SVE TOVNE NOVICE

Nemška pomoč evharističnemu kongresu

Ko manjka komaj dvajset mesecev do Mednarodnega evharističnega kongresa, ki bo v Bogotá, glavnem mestu Kolumbije, so nemški škofje obljubili pomoč pri pripravah v znesku 2.200.000 kolumbijskih pesov (približno 35 milijonov argentinskih pesov). Po končanem kongresu kolumbijska vlada „ne bo smela“ vrniti posojenega denarja Nemčiji ampak ga nakazati kolumbijskim škofom v pomoč krajevnim župnijam.

Izdane knjige pri jezuitih

V Rimu je Jezusova družba (jezuiti) objavila seznam izdanih knjig v prvem trimesečju leta 1966. Iz tega seznama je razvidno, da so jezuiti v treh mesecih izdali 205 knjig: 81 v španščini, 29 v francoščini, 25 v nemščini, 20 v angleščini, 18 v italijanščini, 13 v holandsščini, 10 v portugalščini in 9 v drugih jezikih.

To niso številke, ampak življenja

Med januarjem 1965 in majem 1966 je Irska katoliška Cerkev podarila misijonom 130 laičskih misijonarjev obeh spolov. To ni le stati-

stika, ampak 130 mladih življenj vseh poklicev in zmožnosti, a polnih iste velikodušnosti do Boga in ljubezni do duš.

Spreobrnjenje muslimanskega profesorja

Alif Asseirán, član odlične libanonske družine in profesor na univerzi v Beirutu (Libanon) je prestopil v katoliško Cerkev. Po spreobrnjenju se je umaknil v preprosto gorsko hišo, kjer živi v preprostosti in skromnosti. Znano je, da se Libanonci redko spreobračajo h katoliški veri. Zato spreobrnjenje profesorja Asseirana štejejo med najbolj presenetljiva spreobrnjenja v vsej zgodovini Libanona.

Novi komunisti v Buenos Airesu

„Združena fronta“, tajno glasilo komunističnega Komiteja za provinco Buenos Aires, objavlja v 79. številki število novih članov v posameznih okrajih (prov. Bs. As.):

Avellaneda	171
Lanús	91
Matanza	212
Olavarria	7
Lomas de Zamora	177

Quilmes	245
San Martín	404
Morón	167
Severni del (Norte)	206
Mar del Plata	225
Bahía Blanca	96
Junín	70
Pehuajó	125
San Nicolás	72
Skupaj	2.362

Castro prelomil obljubo

Duhovniki na Kubi morajo po novih določilih vlade služiti vojaški rok, čeprav je predsednik Castro obljubil, da duhovnikom ne bo zahteval vojaške službe.

Katoliški zdravniki proti angleški vladi

V Angliji je vlada sklenila, da bo uzakonila dovoljen splav. Katoliški zdravniki — vseh je šest tisoč — pa so sklenili, da splavov ne bodo izvrševali, ker jim vest prepoveduje. Tajnik zveze katoliških zdravnikov dr. Jožef Dognan je napovedal, da se bodo zdravniki javno uprli in na vso moč protestirali, če bo vlada uzakonila splav.

Ali se bo kard. Beran vrnil?

Ob obisku na Irskem so časnikarji vprašali 78-letnega kardinala Berana, če je možno, da bi se vrnil v Čehoslovaško. Kardinal je odgovoril, da se bo morebiti mogel vrniti v domovino. „Vse je odvisno“, tako je naglasil kard. Beran, „od sedanjih razgovorov med Vatikanom in čehoslovaško vlado.“

Komunizem določa število duhovnikov

Lansko leto se je na Češkem prijavilo 120 fantov za bogoslovje. Vlada pa je dovolila samo 19 študentom vstop v bogoslovje, ostalim ga je prepovedala. To je glavni vzrok hudega pomanjkanja duhovnikov na Češkem, ker komunistična vlada določa, koliko študentov sme postati duhovnikov.

Samo 10.000 misalov

Na Madžarskem so komunisti dovolili tiskati samo deset tisoč izvodov misalov v madžarskem jeziku.

Tudi Jugoslavija

Od leta 1965 je število katoliških duhovnikov na svetu narastlo za 1243, število bogoslovcev je pa padlo za 500. Med najrodovitnejšimi deželami glede duhovniških poklicev so Španija, Irska, Holandija in zadnje leto tudi Jugoslavija.

Vera brez politike v Vietnamu

22. septembra lanskega leta je imel msgr. Nguyen Van Binh, nadškof v Saigonu, sestanek s predstavniki peterih glavnih verstev v Vietnamu. Izrazil je upanje, da bodo glavna verstva, bodisi severnega ali južnega Vietnama, ostala zunaj vsake politike in se omejila na versko področje, kar pa ne pomeni, da ne bi sodelovali pri prizadevanju za mir v Vietnamu.

Pavel VI. vrhovnim predstojnikom

Sv. oče je poslal posebno pismo predstojnikom vseh tistih redov, kateri dnevno molijo brevir skupno, v koru. Prosil jih je, da še naprej ohranijo pri brevirju latinščino.

UVODNIK	193 Svetovni dar za poklice
MISEL TEGA MESECA	194 V tej veri zmagujemo
KONCIL	202 Smo duhovniško ljudstvo
BOGOSLUŽJE	201 Apostolska konstitucija o odpustkih
	205 Znamenja vere in Cerkve
	201 Molitveni nameni
VZORI IN DOGODKI	197 Ob 60-letnici kronanja
	222 Iz dnevnika Janeza XXIII.
CERKEV V SVETU	225 Življenje in vzgoja za železno zaveso
	209 O dušnih pastirjih
V DRUŽINI	214 Zlato zrno — vsajeno v življenje
	216 Iz očetovih zapiskov
	217 Naši „uporniki“
	218 Kako je moj otrok vzljubil slovensko branje
FANTJE IN DEKLETA	230 Anketa XV.
	232 Celodnevno romanje v Mendози
	234 Danijelove zgodbe
	236 Dnevnik Are Marije
	238 Trije za zakon
SPOMINI	245 Poročevavec iz Kristusovih časov
ROMAN	247 Zlato večnega Juda
NOVICE	213, 221, 241 Iz Slovenije
	242 Med nami v Argentini
	244 Slovenci v svetu
	254 Svetovne novice

NAROČNINA: Celoletna naročnina v Argentini in obmejnih državah 1.600.— pesov; v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šillingov; v Italiji 2.800.— lir; drugje protivednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pis., Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejajeta dr. Starc Alojzij in Rode Jurij. — Editor resp.: msgr. Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs Aires, Reg. de la Prop. Intel. No. 842.966.
Tiska Vilko SRL, Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Zato so laiki Kristusu posvečeni in s Svetim Duhom maziljeni. Vsa njihova dela, molitve in apostolske pobude, zakonsko in družinsko življenje, vsakdanje delo, duševni in telesni počitek, če to izvršujejo v Duhu, pa tudi nadloge življenja, če jih prenašajo potrpežljivo, postanejo duhovne daritve, prijetne Bogu po Jezusu Kristusu.

Cerkveni zbor v dokumentu o Cerkvi

Ovitek: arh. Vombergar Jurij

